

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 62.

De Priester van den Zonnegod.

10 cents.
België 25 cent.

Op het altaar der Azteken, vóór het afgodsbeeld der zon, danste de getatoeëerde priester, den gouden bijl zwaaiend.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE PRIESTER VAN DEN ZONNEGOD.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een zeldzaam geval.

In de buurt van het New-Yorker Centralpark stond een van die behagelijke kleine villa's, waarvan de Engelschen zooveel houden.

En het waren ook Engelschen, en wel Lord Edward Lister en zijn vriend en secretaris Charly Brand, die deze villa sedert kort bewoonden.

Zij zaten met hun beiden in een gezellig vertrek; de lord blies groote rookwolken uit en terwijl hij met zeer veel belangstelling een kaart van den generalen staf bestudeerde, zei hij hoofdschuddend tot zijn vriend:

„Een duistere zaak! Ze is eenig in haar soort en vol gevaren. Wist ik niet, dat wij in een wel geordenden staat leven, dan zou ik denken, dat het zich om een geschiedenis handelde, die voor eenige honderden jaren gebeurd was!”

„Wel Edward, ik ben zeer nieuwsgierig. Wat heb je nu weer voor een merkwaardige zaak?”

„Sedert wij hier te New-York zijn, begrijp ik je niet recht.”

„Kijk hier, Charly; dit is een kaart van den generalen staf van Greenwich, in den staat Connecticut.

„Je ziet dat ik daar, bij deze spoorweglijn, twee kruisjes heb gemaakt. Daar moet iets zijn, wat men op

zee een „maalstroom” zou noemen, die geheele schepen met man en muis verslindt.

„Een beter vergelijk kan ik je niet geven ten opzichte van het voorval dat mij thans bezighoudt, of ik moest daarvoor in plaats het woord „spookgeschiedenis” gebruiken en daar tegen verzet zich mijn verstand.”

Charly keek naar de plaatsen, waar de kruisjes stonden en zei:

„Wat zeg je? Zou daar, op vasten bodem, midden in het gebergte, zoals ik op de kaart zie, een „Maalstroom” zijn?”

„Iets van dien aard, Charly, omdat ik het tot nu toe voor onmogelijk hield, dat menschen dingen kunnen uithalen, zoals ze daar geschieden.”

„Maar wat gebeurt daar dan? Misschien moordgeschiedenissen?”

„Ja en neen!”

Charly Brand schudde het hoofd. Lord Lister sprak voor hem in raadsels.

„Ik versta je niet, Edward.”

„Hm!” antwoordde deze, „telkens wanneer er een moord geschiedt is daarvoor een oorzaak te vinden. Maar oorzaken en spoor ontbreken hier geheel en al.

„Hier verdwijnen de menschen spoorloos, zonder eenig motief.

„Geld of geldswaarden hebben ze niet bij zich gehad, ze zijn van elken leeftijd en geslacht, ze verdwijnen zonder dat eenig teeken van hen achterblijft.

„Ge kunt dus wel denken, dat ik voor groote raadsels sta.

„Weken lang hebben onze beste detectives daar alles doorsnuffeld, maar niets gevonden. Het gekste van alles is nog, dat zelfs twee van hen als offers vielen van dit duistere geheim.

„Niemand weet, waar ze gebleven zijn.”

Charly Brand had dit verhaal met een diep stilzwijgen aangehoord.

„Droom je, Edward, of heb je voor mij misschien een rooversgeschiedenis bedacht? Want zoo iets is ondenkbaar en onmogelijk.”

„Mijn waarde Charly, ik wensch dikwijls, als menschen bij mij komen en mij iets mededeelen, waartegen ik hen behoeden, of waarbij ik hen helpen kan, dat het hersenschimmen mochten zijn. Maar wat ik je vertelde, berust op de volle waarheid en is geen fantasie — en ik weet waarlijk niet, of wij wel in staat zullen zijn, het raadsel op te lossen.”

Charly Brand stond op.

Zijn gelaat verried groote zeñuwachtigheid.

„Hoor eens, Edward”, sprak hij, „ik heb genoeg van de laatste avonturen gehad, ik wensch er niet meer aan mee te doen.”

„Wees gerust, oude jongen”, antwoordde Lister en legde hem de hand op den schouder.

„Voel je je dan niet aangetrokken door het eigenaardige en gevaarlijke van de zaak?”

„Ik moet bekennen”, antwoordde Charly, „dat ik er wel iets voor gevoel — maar deze geschiedenis is zoo iets heel bijzonders en ik zou ook niet gaarne spoorloos verdwijnen, zooals het in dit geval geschiedt.”

„Daar behoef je ook niet bang voor te zijn, mijn waarde”, sprak Lister.

„Ik geloof, dat er hier een gruwelijk fanatisme in het spel is. Zie!” — en hij wees naar de op tafel liggende kaart — „hier in den staat Connecticut ligt de kleine stad Greenwich.”

Charly keek er met belangstelling naar.

„Ik ken dat plaatsje; het ligt twee uur sporens van New-York.”

„Dat is juist. Het eerstvolgende station na Greenwich heet Coscob. Dit ligt slechts vijftien minuten

sporens van Greenwich en ditzelfde Coscob is de plaats der misdaden.”

„Een eigenaardige naam — Coscob. Het is geen Engelsche en ook geen Hollandsche naam.”

„Nee, het is echt Indiaansch. Deze streek behoorde vroeger tot het gebied der Indianen. Ik verzoek je nog eens nauwkeurig op de kaart te kijken.

„Hier zie je het station Coscob. Kijk, deze weg voert naar het dorp en doorsnijdt het in den vorm van eene halve S.

Het was vroeger het oude oorlogspad van de Indianen.

„De blanken hebben dat later breeder gemaakt; het loopt door een woest-romantische streek.

„Ongeveer in het midden van dezen weg, bevindt zich aan de rechterzijde een zeer diepe kloof; aan de linkerzijde steile rotsen.

„En op dit gedeelte van den weg geschieden sedert verscheidene maanden vreeselijke, geheimzinnige misdaden.

„Meer dan tien menschen zijn daar in korten tijd spoorloos verdwenen. Men heeft de kloof doorzocht, wachtposten uitgezet — maar alles te vergeefs.

„Zooals ik je reeds vertelde, zijn onder andere twee detectives het offer geworden van dit vreeselijke raadsel. Er is geen spoor van hen achtergebleven.

„Ik ben er van overtuigd, dat de aanleiding voor deze vreeselijke misdaden bij „menschen” gezocht moet worden en niet bij bovennatuurlijke of geheime krachten. Aangezien deze vreeselijke misdaden door woestaards begaan worden, moet en wil ik hen vinden”.

„Wel, mijn waarde”, sprak Charly, „ik wil je gaarne helpen, om deze zaak op te lossen.”

„Daar ben ik van overtuigd, mijn jongen”, antwoordde de Lord. Daarop nam hij een potlood en wees op de kaart:

„Hier moeten wij dus de zaak onderzoeken.

De misdaden zijn zoo geraffineerd overlegd, dat een gewoon mensch het niet zoo zou kunnen aangelegd hebben als hier is geschied.”

Charly Brand begon te lachen en sprak:

„Dat is een krasse bewering van je. Een krankzinnige is het toch onmogelijk, iets beter te kunnen overleggen, dan iemand die zijn verstand heeft.”

„Dat is slechts een volksmeening”, waarde Charly.

„Bekijk nog eens nauwkeurig de kaart. Alle villa's hier aan beide kanten van de straat, die in de nabij-

heid van de kloof staan, zijn door hun bezitters verlaten en meestal verkocht.

Kooper daarvan is een zekere Mr. Charles Patrik."

Hij sprak dezen naam langzaam en luide uit.

Lister ging voort:

„De informaties, die wij van hem kregen, luiden, dat hij een onberispelijk gentleman is, zeer vermogend moet zijn en lid van de bekende Salmagundi-club; dat hij zeer kerksch is, en ofschoon reeds dertig jaar oud, ongehuwd is gebleven en tot afleiding in de medicijnen studeert.

Door een erfenis is hij bezitter geworden van een zeer uitgestrekt landgoed, dat reeds dadelijk achter de kloof begint en zich uitstrekt tot naar Stamford. Dus een vorstelijke bezitting."

„Meen je, dat deze man in betrekking staat tot deze misdaden?"

„Ja, hij komt mij verdacht voor."

„Maar waarom zou deze vermogende, beschaafde man dergelijke misdaden begaan? Wil hij misschien van zijn burens, die vol angst zijn, daardoor zich hun bezittingen voor spotprijzen toeëigenen?"

„Neen! Dat is slechts een handelszaak. Maar — de dokter — die interesseert mij."

„Misschien omdat hij voor zijn studie lijken noodig heeft? Beste Edward, die kan hij zonder moord en doodslag voor weinig geld uit onze hospitalen betrekken!"

„Levende menschen ook?"

„Levende?"

„Ja, beste Charly, om proeven op hen te doen.

„Maar, nu genoeg hierover!

„Ik heb de eervolle opdracht ontvangen, het geheim op te helderen en den dader of daders aan den rechter over te leveren en ik wil de zaak absoluut aan het licht brengen."

„En wat moet ik daarbij doen?"

„Jij kent verscheidene leden van de Salmagundi-Club en daar deze club tot twee uur des nachts geopend is, moet je trachten te ontdekken, met wie

Mr. Charles Patrik daar intiem omgaat. Dat is voorloopig jou werk, Charly!"

Charly Brand stond op.

Hij was bereid, aan het verlangen van zijn vriend onmiddellijk te voldoen.

Op dit oogenblik — het was bijna elf uur — werd er aan de schel getrokken.

Beiden luisterden en de jonge man vroeg:

„Verwacht je zóó laat nog bezoek?"

Zij hoorden, dat de voordeur geopend werd en iemand de trap op kwam.

Er werd haastig aan de deur geklopt.

„Binnen!" riep Lister.

De deur werd geopend en een telegrambesteller kwam binnen.

„Goeden avond, mijneheeren," sprak hij, „hier is een telegram voor Lord Lister, met betaald antwoord."

Lister opende het telegram, keek het in en gaf het daarna aan zijn vriend.

Deze las het volgende:

„New-York, 22 West, 14e straat.

Lord Lister!

Tusschen vijf en zeven uur is de arbeider Giacomo Buanotto in de kloof verdwenen. Alle in het werk gestelde onderzoekingen naar hem waren te vergeefs. Wij verzoeken onmiddellijk om raad. Sheriff, Coscob."

De lord had reeds het antwoord gereed gemaakt en gaf het den besteller, die onmiddellijk verdween.

„Wat heb je geantwoord?" vroeg Charly.

„Dat ik zoo spoedig mogelijk persoonlijk ter plaatse zal zijn," antwoordde lord Lister.

„En wat moet ik dan doen, Edward?" vroeg Charly hem.

„Ik heb mijn plan reeds gemaakt, mijn jongen! In de eerste plaats breng ik je naar de club. Stel mij daar aan je bekenden voor als reporter Thomson.

„Onderweg zal ik je het nadere zeggen."

Na eenige minuten verlieten de heeren het huis, namen een rijtuig en lieten zich naar de tiende straat brengen, waar de Salmagundi Club was gevestigd.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de Salmagundi-Club.

Zonder moeilijkheden werden zij in de Salmagundi-Club toegelaten, die alleen bestond uit geldmannen en artisten.

In de eetzaal gebruikten zij hun souper en reeds hier gelukte het Charly Brand van een tooneelspeler zeer belangrijke inlichtingen te ontvangen.

Door voorzichtige vragen werd hij gewaar, dat de intiemste vriend van mr. Charles Patrik den naam droeg van Mc. Kean, van beroep schilder, dien Charly, die zelf ook schilder was, goed kende.

Deze Mc. Kean was in den rooksalon, hij speelde daar kaart met eenige leden van de club.

Hij ging naar hem toe.

Het was een magere, baardlooze man, van ongeveer vijftig jaar, met een Indiaansch type.

Charly Brand klopte hem vertrouwelijk op den schouder en zei:

„Wel, mr. Kean, hoe gaat het? Wij hebben elkander in langen tijd niet gezien. Neem mij niet kwalijk, wanneer ik u mocht storen, maar ik kom voor een belangrijke zaak tot u!”

Mc. Kean stond op en antwoordde:

„Ik ben geheel tot uw dienst.” Daarop wendde hij zich tot zijn medespelers met de woorden:

„Ik hoop, dat u mij eenige oogenblikken zult verontschuldigen.”

Hij ging daarop naar Charly.

„Dit is ook een collega van ons,” met deze woorden stelde hij lord Lister voor.

Met wellevendheid reikte daärop Mc. Kean de hand aan den zich noemenden mr. Thomson, waarop alle drie zich naar een hoek van het vertrek begaven.

Terwijl zij daar plaats hadden genomen en een sigaret opgestoken, vroeg Mc. Kean:

„Waarmede kan ik de heeren dienen?”

„Het betreft niet mij, maar het is voor mijn courant

„The World”. Ik heb de opdracht ontvangen morgen naar Greenwich te reizen en daar in de omstreken van Coscob teekeningen te maken en inlichtingen voor

„The World” in te winnen omtrent de daar plaats gehad hebbende misdaden.

„Ik ben gewaar geworden, dat een zekere mr. Patrik, die in die buurt een groot landgoed bezit, een uwer medeleden is.

„Ik wilde u beleefd verzoeken mij een aanbeveling mede te geven, opdat ik daar een gastvrije ontvangst kan vinden.”

Lord Lister keek bij deze woorden van Brand met gespannen aandacht naar het gelaat van Mc. Kean.

Maar daaraan was niets buitengewoons te zien.

Zonder aarzelen antwoordde hij dadelijk:

„Zeer gaarne, waarde Brand. Voor een half uur hadt ge mijn vriend Patrik nog hier aangetroffen.

Hij kwam van zijn hotel en reisde van hier naar huis.”

„Ach, dat is jammer voor ons,” antwoordde Charly, „dat had ons tijd gespaard.”

Mc Kean haalde een visitekaartje te voorschijn en schreef daarop de gewenschte aanbeveling.

„Mijn welgemeenden dank,” sprak Charly en de heeren stonden op, terwijl Mc Kean hem toevoegde:

„Gij, waarde collega, zult daar heerlijke dagen doorbrengen. Het is een prachtige streek en de zorg voor de gasten is in handen van een jonge, allerliefste dame, miss Melanie Patrik.

„Groet deze dame in het bijzonder van mij en zeg haar, dat ik haar spoedig, als ik op reis ben, schrijven zal.”

„Zoo, gaat u op reis?” vroeg Lister.

„Ja, eenige maanden naar Californië. Ik wil daar eenige studies maken. Dus, tot wederziens. Ik kan tot mijn spijt niet langer van uw aangenaam gezelschap profiteren.”

Met de gewone plichtplegingen nam hij afscheid en ook Lister en Charly verlieten de club.

Toen zij weer in het rijtuig zaten, sprak Charly Brand:

„Je vermoedelijke misdadiger Patrik kan voor het

verdwijnen van den Italiaan een gegronde alibi aanwijzen."

„Dat komt goed uit, want het geldt hier een buitengewoon geval. Maar niettegenstaande al zijn slimheid, zal hij toch wel de een of andere fout begaan, waardoor hij in de val loopt."

„Edward, je bent gemakkelijk. Volgens jouw rede- neering zou men een moord op iemand kunnen begaan, die zich aan het andere einde der wereld bevindt."

Lister keek op zijn horloge en zei:

„Het is nu twintig minuten over elfen. Om tien minuten over elfen verlieten wij de club, om elf uur hebben wij met Mc Kean gesproken. Om half tien is mr. Patrik vertrokken, om naar huis te gaan.

Dat heeft hij gelogen, omdat de trein eerst om vijf minuten over twaalf naar Greenwich vertrekt."

„Volgens jouw meening heeft hij in dien tusschen- tijd zeker weer een misdaad begaan," lachte Charly Brand.

Op dit oogenblik was het rijtuig voor hun kleine villa aangekomen. Zij stapten uit, Lister betaalde den koetsier en daarna opende hij de deur.

De huishoudster ontving hen op de trap.

Zij was in Ierland geboren en een groote, sterke vrouw.

Met een vriendelijk „goeden avond" begroette zij de heeren en kreeg van Lister de opdracht om nog koffie te zetten. Hierop gingen beiden naar hun studeerkamer.

„Ga zitten", sprak de lord tot zijn vriend en hij nam zelf ook plaats.

Zijn verstandige oogen keken met welgevallen naar Charly.

Daarop kreeg hij het visitekaartje van Mc Kean voor den dag, legde het op tafel en nam schrijfbehoeften van zijn bureau.

„Ga zitten en schrijf, wat ik je zeggen zal."

Peinzend liep hij nog een oogenblik de kamer op en neer; daarop begon hij hem langzaam het volgende te dicteeren:

NEW.YORK, 14 Juli 1902.

Zeër geachte juffrouw!

Ik ben zoo vrij, u hierbij een aanbeveling van Mc Kean voor mij te zenden. Sedert twee dagen ben ik uit Duitschland teruggekeerd en heb het plan in uw omstreken, die zeer romantisch moeten zijn, te schilderen en studies te maken. Ik hoop, dat u als kunstvriendin, mij wel zult willen

helpen en mij voor eenigen tijd gastvrijheid zult willen verleen. Ik richt deze woorden, in plaats van aan uwen broeder, aan u, omdat de verzor- ging van de huishouding in uw lieve handen is. Daar ik reeds overmorgen met den tien-uurs-trein denk aan te komen, verzoek ik u, mij bericht te zenden aan den stationschef, of het u gelegen komt. Ik ben met den grootsten eerbied

Hoogachtend

CHARLY BRAND."

„Ben je gereed, Charly?"

„Ja, Edward"

„Goed. Adresseer den brief dan aan miss Melanie Patrik en doe hem morgen vroeg om acht uur in de bus. Dan heeft zij hem morgen namiddag en kan ze je kamer gereed maken."

„Voor wien? Voor mij?" vroeg Charly verbaasd. Op zijn gewone manier van spreken antwoordde de lord:

„Overmorgen, om tien uur, reis je naar Coscob.

„Pak morgen je koffer. Koop linnen, penseelen en verfstoffen en ga daar ginds vlijtig aan het schilderen. Alle onkosten zijn voor mijn rekening en ik geloof stellig, dat je daar een aangenaam verblijf zult hebben."

„Doe geen moeite, waarde Edward", antwoordde Charly, „zooals je weet, ben ik geen lafaard, maar daarvoor bedank ik. Naar jouw schrijving van deze buurt te oordeelen, kan men even goed in het water springen, ik dank dus nogmaals."

Daarna trad Lister op hem toe en zei:

„Jij gaat naar Coscob. Ik sta je, als gewoonlijk, ter zijde. Ga nu naar je kamer, slaap uit en morgen vroeg precies om acht uur moet je den brief posten."

Hij zag, dat Charly hem met wijdgeopende oogen aankeek. Vermoeid liet hij zijn hoofd hangen, geewde eenige malen en stond op.

„Edward", sprak hij daarna op slaperigen toon — „ik zal je het genoeg doen en naar het moordhol- gaan, maar laat mij nu vertrekken; ik ben vermoeid!"

„Goed", antwoordde Lister, „slaap maar goed uit, opdat je de eerstvolgende vier-en-twintig uren behoor- lijk op de been kunt blijven. — Er wacht ons een ernstig werk!"

Op dit oogenblik werd er gescheld.

Raffles luisterde; Charly Brand stond op en sprak: „Zeker nog een telegram uit Coscob. Ik wensch je goeden nacht. Mijn nachtrust is mij meer waard dan nieuwe berichten!"

Vóórdat hij echter nog vertrokken was, hoorde men den langzamen stap der oude huishoudster; men hoorde duidelijk, dat zij de deur opende en dadelijk daarna hoorde men een luiden angstkreet.

Bliksemsnel ijldde Raffles naar de deur, nam een revolver mee en sprong de trap af, gevolgd door Charly, die niet meer om zijn vermoedheid dacht.

De deur stond wijd open en in de vestibule stond de oude huishoudster, die bevend van schrik naar een bijl keek, die op den vloer lag.

Raffles sloot de deur en nam de bijl op.

Op zijn gelaat vertoonde zich een zegevierend lachje.

„Een tomahawk! Waarlijk, Charly, een echte oud-Indiaansche tomahawk. Ze is in bloed gedoopt. Dat is de echte oorlogsverklaring van een roodhuid.”

„Hoe komt deze bijl hier in huis, Marie?”

„Heilige St. Patrick, bescherm mij!” riep de oude vrouw, terwijl zij daarbij een kruis sloeg.

Raffles lachte.

„Mister, mister”, zei de oude vrouw, „ik opende de deur, zag niemand, dat bezweer ik u bij het heil van mijn ziel en toen ik wilde vragen, wie is daar? vloog de bijl dicht langs mijn hoofd.

„Heilige St. Patrick, bescherm mij toch, wanneer ik de deur eens weer moet openen.”

„Heb ik je niet bevolen, Marie, de deur nooit te openen, voordat je door het kleine venster hebt gevraagd wie er is?”

„Ja, mister, ja. Ik zal het voórtaan geregeld doen.”

„Kom, Charly, laat ons nu weer naar mijn kamer gaan.”

Toen zij daar aangekomen waren, legde Raffles de bijl op de tafel, ging op zijn stoel zitten, stak een sigaar op en zei:

„Dat wist ik reeds van te voren.

Dit is een groote fout van de mij onbekende misdadigers, die ik vervolg.

„Er valt mij overigens nog iets in, wat ik je moet mededeelen. Ik was van morgen in Coscob.

„Ik hoorde daar een geschiedenis, die mij een spoor in handen gaf. Het volk daar brengt het verdwijnen der menschen in verband met een sprookje.

„Dit sprookje vertelt, dat daar voor eenige eeuwen

een machtige hoofdman der Apachen, Mianos genaamd, gewoond heeft in prachtige onderaardsche grotten.

„De grotten zouden met goud behangen zijn, al het keukengereedschap was van zilver en de hoofdman zou een zeemeermin tot vrouw gehad hebben.

Deze vrouw moest zich niet met buffel- of rundvleesch gevoed hebben, doch dronk slechts menschenbloed en natuurlijk het liefst bloed van blanken. Thans beweren deze boeren, dat de zeemeermin nog leeft en de misdaden uitvoert.

„Het volk schijnt bang voor deze zeemeermin te zijn, doch wij beiden zeker niet en ik ben er zeer verlangend naar, persoonlijk met deze dame kennis te maken.”

Charly Brand had zwijgend geluisterd.

Thans vroeg hij:

„Kondt ge niet gewaar worden, wie dat sprookje verspreid heeft?”

Raffles antwoordde:

„Wel ja, want dat is juist de spil, waar het om draait. En wie meen je dat het is?”

„Welnu?”

„Mr. Patrik!”

„Patrik?”

„Ja, mijn vriend, de zeer geachte Patrik.

Bij mijn onderzoek langs den weg naar zijn huis, kwam ik langs een arbeidershuis met twee verdiepingen, dat vanaf Coscob het laatste is, dat naar de kloof voert.

„Daarin wonen Italiaansche arbeiders, die op dagloon werken op de omliggende boerderijen.

Daar ik de Italiaansche taal zeer goed machtig ben, won ik spoedig hun vertrouwen en van hen vernam ik, dat Patrik hun kinderen verboden had, dien weg te betreden en daarbij vertelde hij hen het sprookje van de zeemeermin.”

„Ga nu rusten en slaap nu goed uit, Charly en reis overmorgen in de vroegte naar Coscob — Patrik haalt je af. Onthoud goed, dat je op aanbeveling van Mc Kean komt en dat je in de mooie omstreken natuurstudies wilt maken. Goeden nacht, mijn jongen, tot weerziens”.

DERDE HOOFDSTUK.

Den vijand tegemoet.

In een rookcoupé van de Stanford Express zag men op een der eerstvolgende dagen Charly Brand, die naar Coscob reisde.

Vol bewondering keek hij naar het prachtige landschap, waar de trein langs snelde.

Tusschen rotsen en bosschen door zag men den Oceaan. De voorjaarslucht kwam door de geopende vensters naarbinnen, die door een heldere zon beschenen werden.

Charly Brand was zóó verdiept in de schoonheid van het landschap, dat hij de blikken niet bemerkte van een in zijn nabijheid zittend persoon en niet eens om het doel van zijn reis dacht, toen de conducteur het station Coscob afriep.

De man, die hem in den trein nauwkeurig bekeken had, naderde hem en zei:

„Mijnheer, hier is Coscob.”

Verschrikt stond Brand op, nam zijn bagage op en verliet den trein.

Eerst toen hij op het perron stond, dacht hij weder aan den man en dat hij vergeten had hem te bedanken.

Hij keek om en zag hem.

Ook hij had den trein te Coscob verlaten. Zonder naar Brand om te zien, schreed hij verder.

„Eigenaardig,” sprak hij tot zichzelf, „hoe weet die man, dat hier de plaats mijner bestemming is, misschien stond hij naast mij toen ik mijn biljet nam.

Wat is het toch stil aan dit station! Hier schijnt inderdaad alles te verdwijnen. Ik meende Edward reeds te zien!

„O, daar komt een rijtuig.”

In de richting naar het station kwam inderdaad een elegant rijtuig aanrijden.

Een prachtig, zwart paard was voor het rijtuig gespannen en de teugels waren in handen van een jonge dame, die een blauw kostuum droeg.

„Een mooi meisje,” sprak Brand in zich zelf; „jammer, dat zij mij niet afhaalt en dat ik op mr. Charles Patrik moet wachten.”

Het rijtuig hield dicht bij hem stil.

„Mr. Charly Brand?” vroeg de dame met welluidende stem.

„Ja, miss, zoo is mijn naam.”

„Ik ben miss Melanie Patrik. Mijn broer is tot zijn spijt verhinderd zelf te komen, daarom heeft hij mij opgedragen u af te halen.”

„Hoe wist u, dat ik dat ben?”

„Mijn hemel,” lachte zij „ook zonder het schilders-kistje herkent men dadelijk den schilder in u. Ik heet u welkom.

„Wees zoo goed uw bagage in het rijtuig te leggen en ga dan naast mij op den bok zitten.”

„Zoo, daar ben ik reeds,” riep Charly en klom op den bok.

Zij bemerkte, dat hij haar vol bewondering aankeek, terwijl hij naast haar plaats nam.

„Dat was een goede inval van Edward,” dacht hij bij zichzelf. „Wat is zij mooi.”

Zij reden verder. Onder den rit sprak zij:

„Dit paard, zijn naam is Curly — is onrustig geworden. Het schrok voor iemand. Vertel mij eens, hoe gaat het onzen vriend Mc. Kean? Ik heb hem zeker in geen half jaar gezien.

„Wij verheugen ons er zeer over, dat hij zich onzer herinnert en u tot ons zendt, mr. Brand. Want het is hier tamelijk eenzaam.”

„Eenzaam? Hier in deze mooie streek? Ik zie reeds honderden van dingen, die ik hoop te schilderen.”

Bij deze woorden wierp hij wederom een bewonderenden blik op haar — —

„Wel ja, voor u als schilder kan het hier wel interessant zijn. Maar voor mij, bedenk eens, ik schilder niet, dicht ook niet, lees weinig — vindt u dat niet erg?”

„Ja, dat vind ik erg, miss. Maar misschien musiceert u?”

„Een weinig. Ik speel piano en zing daar bij, maar het gaat toch niet aan, iederen dag te spelen.”

„Hebt u dan aan uw broeder geen aandachtig toehoorder?”

Brand bemerkte, dat haar vroolijkheid verdween, toen zij hem antwoordde:

„Mijn broer? Die zult u even weinig zien als ik. Hij studeert vlijtig.”

De laatste woorden sprak zij langzaam en op eigenaardigen toon.

„Studeert? Ach zoo. Ja, ik herinner mij toch, dat Mc Kean mij daar iets van vertelde. Studeert hij niet in de medicijnen?”

„Ja, in de medicijnen. Een vreeselijk beroep. Verschrikkelijk! Ik moet altijd goed op mijn kippen en duiven passen; hij neemt bijna iederen dag een dezer dieren voor zijn onderzoekingen.

Hij heeft daarvoor een aparte kamer; daarin ziet het er uit als in een slagerij.”

„Ik heb een vooroordeel tegen ieder, die dokter worden wil of is. Tegen den dood kunnen zij ons toch niet beschermen.”

„Maar gij als schilder hebt met dergelijke dingen niets uit te staan.”

„Gelukkig niet,” antwoordde hij.

Zij zag hem met haar groote mooie oogen aan en Brand beantwoordde dien blik.

Daarop reikte zij hem haar hand.

„Ik reik u mijn hand. Ik geloof, dat wij goede vrienden zullen worden.”

Haar openhartigheid beviel Brand en het verwonderde hem, dat zij de zuster was van iemand, waarop zulke zware vermoedens rustten.

„Neen, John Raffles,” sprak hij tot zichzelf, „thans zijt ge bezig een bok te schieten.

„Ik hoor wel is waar, dat de broeder kippen en duiven doodt, maar dat beteekent niets; daarom behoeft hij toch nog geen menschenmoordenaar te zijn.”

Hij keek haar wederom aan, vatte haar hand en sprak:

„Ik dank u, miss Patrik. Laat ons vriendschap sluiten.

Ik heb mij reeds sinds langen tijd een goede vriendin toegewenscht.”

Hij drukte haar hand warm en krachtig en bespeurde, dat zij het wederkeerig de zijne deed.

In zijn gedachten had hij Raffles wel willen omarmen, omdat deze hem had opgedragen Patrik als moordenaar te vervolgen, en omdat hij door deze opdracht kennis had gemaakt met het mooiste meisje, dat hij ooit gezien had.

Hij zou gaarne een poos in haar nabijheid willen

blijven, want nu reeds, na zoo'n korten tijd, was hij geheel door haar betooverd.

Haar gelaat was van een klassieke schoonheid en uit haar oogen las men lieflijkheid en goedheid.

Het rijtuig kwam nu in het dorp.

Dit zag er echt Engelsch-Amerikaansch uit. Mooie witte huizen met groote open waranda's aan de straatzijde.

Oude, reusachtige beuken stonden hier.

Aan de eene zijde van den weg stond een koopmanshuis, daarnaast een schuur voor brandstoffen en verder een café.

Aan den overkant stond een smederij en verscheidene andere huizen, waar voor negerkinderen aan het spelen waren.

Toen het rijtuig langs een plein kwam, zag Charly, dat de menschen nieuwsgierig naar hem keken.

Het meisje sprak tot mr. Brand: „Wees zoo goed de teugels een oogenblik vast te houden. Ik moet in een der winkels een boodschap doen en ook bij den slager.”

Ze gaf haar gast daarop de teugels, sprong van den bok en ging heen.

Zijn blikken volgden haar en hij moest haar elegante vormen en slanke gestalte bewonderen.

„Ouwe jongen”, dacht hij bij zich zelf, „als dat zoo voortgaat, dan komt ge niet tot je doel, maar zij bevalt mij buitengewoon goed en wanneer dit van haar kant ook het geval is, dan...”

Mr. Brand moest al zijn opmerkzaamheid aan het paard wijden, omdat het vurige beest anders op hol zou gaan.

Op dit oogenblik kwam miss Patrick terug.

Toen het paard haar hoorde was het onmiddellijk bedaard en stapte zij weer op den bok.

Brand zag, dat een oude man met een draaiorgel langzaam voortliep en op dezen man wijzend, sprak miss Patrik:

„Die kerel heeft het paard hedenmorgen ook reeds bang gemaakt. En tot het paard riep zij: „Voorwaarts Curly!”

Thans moest het rijtuig een bocht maken om vanuit het dorp op den straatweg te komen, die van Greenwich naar Stamford loopt.

Aan beide kanten van den weg verhieven zich rotsen en boomen.

Op enkele punten had men een verrukkelijken blik op den oceaen.

Witte zeilen bewogen zich als zwanen over de smaragdgroene vlakke.

In deze prachtige omstreken zouden dus de misdaden bedreven zijn — Charly schudde het hoofd. Dat was onmogelijk.

Het paard stapte langzaam verder.

Miss Patrik leunde achterover, zij had haar hoed afgenomen en keek, alsof zij droomde, naar de pracht van het landschap. Haar jonge gast beschouwde haar met bewonderende blikken en riep uit:

„Alles om mij heen is hier even schoon!”

Zij keek hem aan en antwoordde:

„Ja, heerlijk schoon is het in Gods wereld en ik vergeet al mijn zorgen, als ik de schepping aanschouw. Zoo als ons rijtuig nu langzaam vooruit gaat, zoo rijd ik iederen dag een poos, en droom dan in de vrije natuur.

Dan sla ik mijn bliken soms naar den Hemel, beschouw de witte wolkjes en verwonder mij over de zonnestralen en over de heerlijkheid der schepping.

O, de wereld is zoo wonderschoon.”

Zachtjes liet zij haar hoofd naar Charly's kant zinken.

Hij wist niet of zij het opzettelijk deed, maar haar hoofd kwam met zijn schouder in aanraking.

Hij greep haar handen en zij trok ze niet terug.

Hij boog zijn hoofd naar haar toe, keek naar de halfgesloten oogen en kustte haar.

Voor het rijtuig liep een arme arbeider op den straatweg. Brand herkende den man van zijn ontmoeting met hem aan het station en groette hem vriendelijk.

De man groette beleefd terug.

„Kent ge dien vreemdeling?” vroeg zij hem.

„Aan dien man heb ik mijn geluk te danken — u”.

Met korte woorden vertelde hij haar wat in de coupé was voorgevallen.

Toen hij uitgesproken had, keerde zij zich om en riep den man luidkeels toe:

„Ik dank u, waarde vriend, ik dank u — ik verzoek u, als een herinnering aan ons deze kleine gedachtenis aan te nemen.”

Bij deze woorden wierp zij hem eenige goudstukken toe.

„De man is zeker arm en dit geld zal hem misschien liever zijn dan iets anders.

Zie eens hoe hij zijn hoed zwaait en zich verheugt.

O, Charly, je hebt mij zoo gelukkig gemaakt.”

Bij het uitspreken dezer woorden boog zij blozend haar hoofd voorover.

Zij hervatte weldra het gesprek en begon:

„Ik moet je met al mijn gebabbel wel vreemd toeschijnen. Maar waarlijk — ge stond mij aan en toen ik je stem hoorde kreeg ik je lief.

„Ach hemel, dat is zoo plotseling gekomen. En jij, heb je mij niets te biechten?”

„Zeer veel. Reeds van het begin af aan dat ik je zag, had ik er groote spijt van, je niet te mogen kussen.”

Het paard werd eenigszins onrustig en zij zeide:

„Het is noodig, dat ik het paard vast in toom houd!”

„Doe dat — Melanie, doe dat!”

„Ik verzoek je, mij niet Melanie te noemen. Noem mij zoo als mijn overleden ouders dat deden.”

„En hoe noemden zij je?”

Blozend gaf zij ten antwoord: „Baby!”

„Dus Baby! — Dat klinkt ook veel mooier dan Melanie. — Mijn baby!”

„Laat mij nu rustig voortmennen, ik verzoek je daarom, Charly.

Daar komt een gedeelte van den weg, waar ik er vooral voor moet zorgen, het paard goed in bedwang te kunnen houden.

De weg is duister en aan den rechterkant slechts door een houten hekwerk van een zeer diepe kloof gescheiden!”

Deze woorden brachten Brand in de werkelijkheid terug en herinnerden hem aan de redenen, waarom hij hier was.

Dicht voor hem rezen de rotsen steil omhoog.

Daar tusschen in stonden zware boomen, die hun takken over den weg verspreidden; hun gebladerte was zoo dicht, dat er nauwelijks lichtstralen door konden dringen.

Aan de rechterzijde hoorde men het ruischen van een beek.

Groen mos was tegen de rotsen en boomen gegroeid. Hier begon het paard vlug te loopen, zoodat het rijtuig snel over den weg vloog.

Bij het beschouwen der geweldige rotsen en reusachtige boomen, begon Brand te beven.

Raffles had wel gelijk; nergens kon beter een misdaad gepleegd worden, dan hier ter plaatse.

Na eenige minuten waren zij deze plek voorbij.

Heldere zonneschijn verdreef de zwaarmoedige gedachten en groene weiden bekoorden het oog, als wil-

den zij door hun prachtige kleur de gevaarlijke plaats doen vergeten.

Aan den rand van het woud zag men in de verte een wit gebouw van twee verdiepingen.

Melanie wees er met de zweep heen en riep vol blijdschap:

„Daar wonen wij!” — Goed zoō, mijn paardje. — Loop maar vlug, je brengt een bruid naar huis.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Het huis aan den hollen weg.

Voor het huis lag een neger in het gras en baadde zich in de zon. Toen het rijtuig nader kwam, stond hij op om het paard vast te houden.

Met onbeschaamde blikken keek hij naar den nieuw aangekomene.

„Is mr. Patrik thuis?” vroeg hem de miss.

De neger vertrok zijn pokdalig gelaat en antwoordde:

„Mijnheer is aan het studeeren. Hij laat u door Jozua zeggen, dat geen mensch hem mag storen.”

„Des te beter. Breng de bagage van mijnheer in de blauwe kamer.”

„Yes, miss.”

„Wees zoo goed, mij voor een oogenblik te excuseeren, Charly, ik heb eenige bezigheden te verrichten. Dus tot bij de lunch.”

De neger zette een vreeselijk dom, verwonderd gezicht, toen hij zag dat deze beiden elkander kusten.

Nu wist hij aan de andere bedienden een groot nieuws te vertellen.

Vlug sleepte hij de bagage van Brand naar de kamer van den gast en verdween zoō spoedig mogelijk, om het nieuws aan de huisgenooten bekend te maken.

Charly keek in zijn kamer rond en waschte zich. Voor de drie vensters aan de rechterzijde hingen neteldoek-sche gordijnen. Een groote eikenhouten kleerkast stond dicht bij de deur, terwijl daar tegenover een breed Engelsch ledikant stond. De Engelsche waschtafel getuigde van een bijzonderen smaak.

Hooge stoelen met leder bekleed stonden op zijde naast een schrijftafel en de muren waren met eenige schilderijen van oude Hollandsche meesters versierd.

Op den vloer lag een tapijt van zeer mooie kleuren. Charly was met dit vertrek zeer tevreden.

Slechts één zaak viel hem tegen, en dat was dat er hoegenaamd geen veiligheidsmaatregelen aan deur en vensters waren. Laatstgenoemden waren slechts door lichte, groen geverfde houten jaloeziën gesloten, eerstgenoemde had noch grendel noch slot, alleen een eenvoudigen knop.

Nadat hij de kamer in oogenschouw had genomen, maakte hij zijn zaken in orde en legde de laatste hand aan zijn toilet. Vervolgens ging hij naar de ontvangkamer.

De haard stond in het midden der kamer.

Mooie Hollandsche matten lagen op den vloer en met leder bekleede stoelen stonden bij den schoorsteen.

Een eikenhouten tafel, waarop boeken en tijdschriften lagen, stond in het midden en daarop stond een prachtige vaas, gevuld met donkere rozen.

Brand ging zitten en nam een boek ter hand.

Hij las: „Ontleedkunde”.

„Dat is niets voor mij,” dacht hij en legde het boek ter zijde.

Met des te meer belangstelling keek hij naar de verzameling van Indiaansche wapens.

Plotseling schrok hij.

Zijn gelaat werd bleek; hij keek naar het wapenrek en zag, dat een der wapens ontbrak.

Hij stond op om nauwkeuriger te kijken; hij dacht, dat hij zich kon hebben vergist, doch neen, de zon had den vorm van het ontbrekende wapen nauwkeurig op den muur afgeteekend.

Charly beefde en had moeite zich staande te hou-

den. De teekening aan den muur gaf nauwkeurig terug den vorm van de tomahawk, die den vorigen avond bij Raffles in huis was geworpen.

En op denzelfden avond was Patrik in New-York geweest en was er een nieuw slachtoffer in de kloof verdwenen.

Brand beefde. Misschien lag wel in dit zelfde oogenblik en in zijn onmiddellijke nabijheid iemand in doodsangst in de kloof.

De ontdekking was verschrikkelijk. Raffles had misschien toch gelijk, terwijl hij zelf het voor een hersenschim had gehouden; hij had in zijn jeugdige lichtzinnigheid het doel zijner zending vergeten en werd meegesleept door zijn liefde voor de zuster van een misdadiger.

Eerst nu begon hij den geheelen toestand te overzien. Waarom was het meisje zoo toeschietelijk voor hem geweest?

Hij zag nu duidelijk, dat zij hem in haar netten wilde vangen. Zij dacht, dat hij door zijn liefde blind genoeg geworden was om niets te zien of te begrijpen.

Nu voelde hij, dat het tijd was om handelend op te treden, wanneer hij geen verloren man wilde zijn.

Het bloed kookte in zijn aderen. De muren van het vertrek draaiden voor zijn oogen en met moeite sleepte hij zich naar de waranda om frissche lucht in te ademen.

Nu overdacht hij nog eens de geheele zaak.

Hij probeerde zich gerust te stellen en kon het nog maar niet gelooven, dat haar onschuldig, goedig ge-laai niets dan een masker was.

Hij maakte zichzelf wijs, dat er meer dergelijke wapens bestaan dan dat, hetwelk aan het wapenrek ontbrak. Hij wilde geen geloof slaan aan dit afschuwelijke.

Zij was, zoo dacht hij nu weer, onschuldig en wist niets van het vreeselijke, dat zich hier in dit huis afspeelde.

Door zijn diepe overpeinzingen bemerkte hij niet, dat zij binnengekomen was en eerst toen zij haar hand op zijn schouder gelegd had, schrikte hij, alsof hij een ongeluk tegemoet ging.

„Wat mankeert je, Charly, ben je ziek?” vroeg zij bezorgd en keek vorschend in zijn bleek gelaat.

Met moeite beheerschte hij zich en antwoordde:

„Nee. Slechts een kleine duizeling overviel mij en nu heb ik hoofdpijn. Dat is plotseling gekomen”, en hij deed een poging om te lachen.

Zij keek hem ernstig aan en zeide:

„Charly, je zegt dat om mij niet ongerust te maken! Men kan het je aanzien, dat je iets scheelt. Hebt ge iets vreeselijks gezien of gehoord? Zeg mij wat je zoo verontrust. Misschien kan ik je helpen.”

Hij schudde ontkennend het hoofd.

Zij omhelsde hem en fluisterde:

„Heb je misschien de deur onder de trap geopend?”

„Nee, waarom?”

„Omdat daar mijn broeders studeerkamer is. Wanneer men daar inkijkt, overvalt iemand een rilling. Daar staan geraamten en andere vreeselijke dingen.”

Vol ontzetting keek Brand haar aan.

Nu meende hij zeker dat zij hem onwaarheid vertelde. Hij wilde haar van zich afstooten, doch durfde niet.

Met doorborende blikken keek hij haar aan. Hij geloofde niet, dat zij er niet alles van wist en dat haar broeder zelfs haar om den tuin leidde.

Nee, zij moest alles weten en had het plan, hem te misleiden. Hij vatte moed, want hij durfde zich niet zwak tegenover haar toonen.

Hij spande zich in en antwoordde haar:

„Ik ben niet bang voor geraamten, of spoken of iets dergelijks. Maar — er gebeuren in het mensche-lijke leven wel eens dingen, waarvoor men moet vreezen.

Doch daarover misschien later; heden kan ik je niets meer zeggen!”

Na deze woorden had hij zijn zelfbeheersching teruggekregen. Hij keek haar aan en zeide:

„Melanie, ik heb onwaarheid gesproken om je niet te verontrusten.”

Hij zag, dat zij verbleekte.

Zij greep zijn handen en sprak:

„Charly, dat vreesde ik reeds. Ik wist, dat het zoo gebeuren zou. De eerste schaduw valt heden even snel op onzen geluksweg als ons geluk zelf gekomen is; maar ik hoopte dat het mij mogelijk zou zijn, deze schaduw te doen verdwijnen, voordat ge u ongerust maaktet.

Alleen onze nog zoo korte kennismaking heeft mij daarvan teruggehouden.

Luister:

In de eerstvolgende dagen zal hier iets gebeuren, waarnaar ik reeds een jaar verlangde, maar dat ik te zwak was om uit te voeren.

Het toeval heeft jou tot mij gezonden om mij te redden uit de grootste ellende en nood.

Ik hoopte door jouw bijstand uit te kunnen voeren

hetgeen ik reeds lang wilde doen. Ik verzoek je dringend om onmiddellijk na het ontbijt naar het station te gaan en een brief voor mij te bezorgen.

Het is een zeer belangrijk schrijven. Ik heb dezen brief reeds gisteren geschreven, doch had nog geen gelegenheid hem te verzenden.

Niemand mag daar iets van weten. — Stil, daar komt een der bedienden."

Plotseling begon zij te lachen en riep:

„Het is waarlijk vermakelijk hetgeen u mij uit de club vertelt. — Wat wilt ge hier, Jozua?"

„Ik kom u mededeelen, dat de lunch gereed is."

„Goed. Kom, Charly, gebruik wat."

Zij nam den arm van Brand en beiden gingen naar de eetzaal.

Er was voor drie personen gedekt.

„Hier is uw plaats, Charly, en hier heet ik u welkom in mijn huis, dat van af dit oogenblik ons gezamenlijk eigendom is!"

Zij had de woorden „mijn huis" zoo luid uitgesproken, dat Charly's aandacht er op viel.

Hij vroeg daarom:

„Uw huis? Behoort dat dan ook niet aan uw broeder?"

Op korten, scherpen toon antwoordde zij:

„Neen!"

Een kuchen bij de deur deed beiden opkijken.

Een man van ongeveer veertig jaar met donkerbruin, krullend haar trad binnen. Hij boog voor Brand, stelde zichzelf voor en sprak:

„Charles Patrik."

Brand stond op en wilde zijn naam noemen, maar zijn verloofde kwam hem voor en antwoordde:

„Mijn verloofde; mr. Charly Brand."

Patrik wierp zijn hoofd achterover, zijn oogen schoten vuur en hij sprak tot Brand:

„Verloofde? Zoo, zoo! — Dat is iets nieuws voor mij. Wel ja, ge zijt meerderjarig en baas over je zelf.

Josua, breng mij spoedig mijn eten."

„Yes, Sir."

Patrik ging zitten en at haastig zonder een woord te spreken.

Maar verscheidene keeren zag Charly, dat Patrik hem loerend en onderzoekend aankeek.

Eindelijk stond hij op, schoof zijn stoel achteruit, boog en verliet het vertrek.

De gast beantwoordde zijn buiging niet, hij was woedend.

Miss Patrik bemerkte dit en sprak:

„Blijf kalm, Charly. De man is niet waard, dat gij u om hem driftig maakt."

„Een eigenaardig soort van manieren, om een gast, die nog wel zijn aanstaande zwager zal worden, zoo te behandelen. Hij verdiende, dat men in het geheel geen notitie van hem nam."

Charly en miss Patrik hadden beiden niet bemerkt, dat Patrik zich achter een portière verscholen had, ieder woord had gehoord en zijn vuisten balde.

„Stel u gerust, mijn waarde, die man zal uw zwager niet worden, ook zijt ge zijn gast niet, maar van heden af is hij de gast van ons beiden en hij zal weldra ophouden dat te zijn."

Charly leunde met het hoofd in zijn handen. De vermoedens van Raffles waren dus juist.

Instinktmatig tastte hij naar zijn revolver en er kwam een gevoel over hem alsof hij in een moordenaarshol was en dedood hem ieder oogenblik dreigde.

Hij keek zijn verloofde aan en zag dat zij plotseling schrok.

Zij had, toen de tocht de portière ophief, duidelijk de gestalte van den luisterenden Patrik gezien.

Zij stond haastig op, snelde naar de deur en stond tegenover den man, die, zonder haar te zien, de deur opendeed die naar zijn laboratorium leidde en verdween.

Miss Patrik wendde zich tot Brand en zeide

„De ellendeling, hij heeft alles afgeluisterd en kent nu mijn plannen. Nu moeten wij spoedig handelen.

Aan uw zijde vrees ik niets.

Er moet nu een einde aan den toestand gemaakt worden en hoe eerder hoe beter. Groote God, ik had gewenscht, dat u dit alles gespaard zou zijn gebleven; maar wij hebben nu een ernstigen strijd te voeren.

Wilt gij mij helpen, Charly, of zijt ge bevreesd? Nog is het tijd. Nog kunt ge u bedenken."

„Spreek zoo niet, Melanie. Ik ben hier en blijf hier en wee hem, die u leed zal doen."

„Ik dank je, Charly", zeide zij en omhelsde hem.

„Na deze moeilijke dagen zal een onafgebroken geluk voor ons komen. Kom, laat ons op de waranda gaan, om frissche lucht te scheppen en verder willen wij heden over niets anders dan onze liefde spreken."

Zij kusten elkander en gingen gearmd naar de randa, waar miss Patrick in een hangmat ging liggen, terwijl haar verloofde in een schommelstoel naast haar plaats nam en een sigaar aanstak.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De Bloedhonden.

Peinzend beschouwde Charly Brand het rustende meisje. Haar houding had hem ervan overtuigd, dat zij wel wist, dat er een duister geheim in dit huis bestond, waarin zij echter geen aandeel had.

Dat stelde hem gerust, en daarom wilde hij haar om geen opheldering vragen, die hij hoopte, dat zij van zelf zou geven.

Zij waren nog nauwelijks een kwartier op de waranda, toen Jozua een rijtuig voorbracht, waarvoor twee prachtige paarden gespannen waren.

Kort daarop kwam Patrik, een kleinen handkoffer dragend, uit het huis, groette koel en riep:

„Ik reis naar New-York, om het hospitaal te bezoeken. Jij hebt toch beter gezelschap.

Goeden dag!”

Hij sprong in het rijtuig, nam de teugels van Jozua en zette de paarden onmiddellijk tot een snellen draf aan.

Brand zag, dat de goedgehartige, heldere oogen van zijn verloofde een booze uitdrukking kregen, een blik van haat, waarmede zij den vertrekkende nakeek.

Hij greep haar hand en sprak:

„Wat scheelt je, Melanie? — Wilt ge mij niet vertellen, wat er is? — Ik heb er toch recht op. — Wat doet dat mensch je voor kwaad — je broeder?”

„Broeder? — Spreek dat woord, waar het hem betreft, niet uit. Hij is een schurk, een gewetenlooze ellendeling. Ha, hij peinst erover, welk leed hij ons kon berokkenen, omdat wij een einde aan zijn gewelddadigheden maken en hij de erfenis, die hij mij afhandig maakte, moet teruggeven!

Alles wat ge hier ziet, behoort alleen aan mij. Hem komt daar niets van toe. Hij maakte zich met geweld daarvan meester en speelde ook den baas over mij.”

„Is dat alles wat je bezorgd maakt?”

Zij verschoot van kleur. Brand kwam tot de overtuiging, dat dit niet alles was, waarvoor zij vreesde en dat zij het met zichzelf niet eens was, of zij het

hem zou zeggen of niet. Eindelijk antwoordde zij zacht:

„Ik ben persoonlijk niet met alles op de hoogte en wil nu door jouw tusschenkomst achter de waarheid komen. Ik geloof, dat hij een ware duivel is. Doch ik tast nog in het duister.

O, hij is sluw. Hij laat niemand in zijn kaart kijken.”

„Ik bid je, zeg mij alles, wat ge weet — alles, wat ge vermoedt, dan alleen kan ik je helpen.”

Zij begon fluisterend te spreken, alsof zij bevreesd was, dat er een verborgen luistervink was, en sprak:

„Patrik leeft in den waan, dat hij een afstamming der Inkas is, en heeft eenige aanhangers om zich verzameld, die aan hem als den laatsten Inka gelooven.

Met geheimzinnige ceremonies vieren zij hun feesten, doch mijn nasporingen over bijzonderheden waren te vergeefs. Alleen vernam ik, dat deze fanatieke sekte hier ergens in de buurt een vergaderplaats bezitten moet, dat is alles wat ik weet, en daarmede breng ik allerlei vreeselijke gebeurtenissen in verband, die hier in den omtrek sedert langen tijd voorvallen.

Ook de bedienden in huis behooren tot zijn aanhangers. Ieder draagt aan den linkeronderarm een getatoueerde zon evenals Patrik.”

Zij zweeg en keek verlegen naar Charly, die zwaar ademhalend neerzat, en op wiens voorhoofd zweetdruppels parelden die van zijn opgewondenheid getuigden.

Snel sprak hij:

„Ja, mijn God, leven wij dan niet in een beschaaften staat, in Amerika? Hoe is dat nu mogelijk?”

Het rollen van een rijtuig en zweepgeknal deed beiden opzien.

Patrik keerde reeds terug. Haastig sprong hij uit het rijtuig, gaf Jozua de teugels, en zich tot miss Patrick wendend, sprak hij:

„Te laat aan het station gekomen”.

Bij de deur keerde hij zich nog eens om:

„Ik laat vanavond de honden vrij. Hier in den om- trek houden zich eenige landloopers op. Verlaat, wat ik je verzoeken mag, het huis niet.”

Zonder den jongen man te groeten, en zelfs vermij- dend hem aan te kijken, ging hij in huis en naar zijn studeerkamer, die op de eerste verdieping was.

„Wat zijn dat voor honden?” vroeg Charly, nadat hij weer verdwenen was.

„Verschrikkelijke beesten,” antwoordde Melanie en rilde, „het zijn zoogenaamde bloedhonden — twee stuks.

En hij alleen heeft ze grootgebracht en voedt ze, opdat zij alleen hem gehoorzamen. Het zijn beesten, die iedereen zouden verscheuren, wanneer zij hen hier bij het huis zouden ontmoeten. Ik zelf ken de honden in het geheel niet.”

„Een prachtig vooruitzicht,” sprak haar verloofde, „doch ik geloof, dat ik ze, voordat zij mij verscheurd hadden, op een goede dosis lood had getraceerd. Dus zulk een lijfwacht houdt hij er op na en beschouwt dit als noodig — bij God, hij moet zijn rede daarvoor hebben.”

Miss Patrik stond op.

„Wees niet boos op mij, Charly, wanneer ik je ver- zoek over iets anders te spreken, nu hij hier is. Kom, laten wij wat muziek maken.”

„Gaarne,” antwoordde hij. „Ik houd veel van muziek, en dat zal mijn gedachten verstrooien.”

Beiden gingen naar de muziekkamer en brachten de uren tot het diner aan de piano door.

Mr. Patrik was intusschen uit het huis vertrokken en was lang een geheimen weg gegaan, die door de rotsen liep.

Na een korte wandeling bereikte hij een diepe kloof, die geheel door boomtakken begroeid was.

Hij boog deze takken voorzichtig terzijde, waardoor een geheime gang zichtbaar werd.

Hij ging daarin.

Groote duisternis omgaf hem, maar hij kende den weg nauwkeurig. Zonder te tasten liep hij door de kloof en bereikte na een korten tijd een ruime grot.

Nadat hij verder geloopt had, kwam hij spoedig in een tweede grot, die iets grooter was.

In een hoek daarvan stond een kast uit ruw hout; hij opende deze en nam er vreemde kleeren en sieraden uit, waaronder een zon van goud.

Zijn oogen schitterden en zijn gelaat nam een ernstige uitdrukking aan.

Haastig trok hij zijn bovenkleeren uit, wreef eenige zijner lichaamsdeelen met een roode verfstof in en trok daarop de vreemdsoortige kleeren aan, versierde zijn borst en armen en zette een muts op, waarvoor eveneens een gouden zon prijkte.

Daarop ging hij in de ruimte op en neer en zong een vreemde melodie.

De ruimte werd door een blauwachtig licht be- schenen.

In een der hoeken stond een beeld en daarvoor kniel- de verscheidene menschen, die dezelfde melodie zongen als Patrik.

Toen Patrik in hun nabijheid kwam, stonden zij op, klaptten in de handen en riepen:

„Wij groeten u, grooten priester van den zonnegod — Elua-Laba! Elua-Laba!”

— — — — —
Patrik was niet aan het diner verschenen.

Hij liet zich verontschuldigen, omdat hij zich onge- steld gevoelde.

In plaats van Josua bediende zijn vrouw, een pok- dalige, oude heks.

Het schemerde reeds, toen miss Patrik en Charly Brand van tafel opstonden.

„Ik ben moe, Charly”, zei miss Patrik, „je bent toch niet boos, als ik je nu verlaat om te gaan rusten?”

Ook Brand was zeer vermoeid en wilde eveneens gaarne gaan rusten.

Hij antwoordde daarom:

„Ga slapen, kind — de dag heeft je genoeg ver- moeienissen gebracht. Ook ik wil gaarne naar mijn kamer gaan.”

„Slaap, wel, Charly.”

Zij begeleidde hem tot aan de deur van zijn kamer en ging de trap op naar haar vertrek.

Toen Charly alleen was, sloot hij zijn koffer open en nam daaruit een drank.

Hij dronk daarvan en om er den bitteren smaak van te verdrijven, nam hij eenige slokken water.

Na eenige minuten voelde hij zich erg vermoeid en eenigszins onwel en dit bevestigde zijn vermoeden, dat er zich in zijn spijs of drank het een of ander vreemds bevond.

Het was intusschen donker geworden.

Hij stond op om licht aan te steken en de vensters te sluiten. Toen hij bij het middelste venster gekomen

was, hoorde hij een zacht gebrom en zag in de vensteropening den grooten kop van een hond.

Brand schrok vreeselijk. Hij was reeds bezig te overleggen wat hem te doen stond, toen zich ook reeds de kop van den tweeden hond vertoonde. Daar de vensters niet hoog waren, was het gemakkelijk voor de dieren om in de kamer te komen.

Charly begreep, dat zijn revolver in de duisternis geen waarde had en dat hij alleen zich kon redden door te vluchten.

Met een sprong was hij bij de deur.

Men hoorde een luid geblaf; — Charly trok de deur open en had haar nauwelijks weer achter zich gesloten, toen de beesten woedend in de kamer stormden en tegen de deur opsprongen.

Brand haalde zijn revolver te voorschijn. In de vestibule brandde licht, hetgeen hem om zich te kunnen verdedigen goed te pas kwam.

Hij hoorde, dat in zijn nabijheid voorzichtig een deur werd geopend en twee personen zacht met elkander spraken.

Brand wist nu wat er gaande was. De fluisteraars hadden de honden op hem afgestuurd.

„Dat hebben ze goed bedacht!”

Maar hij zou hun nu toonen, dat hij moed bezat.

Hij was een goed schutter en er behoorde slechts eenige koelbloedigheid toe om te doen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij nam zijn revolver in de hand en opende vastberaden de deur op een kier.

Onmiddellijk vertoonde zich de snuit van een der beesten voor de openig. Er viel een schot en de bloedhond viel ter aarde.

Nauwelijks lag deze, of de tweede verscheen; weer knalde een schot en het was gebeurd.

Nu opende Brand de deur, stapte over de lijken heen weer in zijn kamer terug en stak licht op.

Eerst nu zag hij welke afschuwelijke beesten hij onschadelijk had gemaakt. Het waren groote bloedhonden, zooals de voormalige slavenhandelaars ze gebruikt hadden om hun negers te bewaken.

Er werd aan Charly's deur geklopt. Een spottend lachje speelde om zijn mond, toen mr. Patrik en Jozua binnentraden.

Brand bemerkte, dat zij woedend op de dood geschoten honden neerzagen en daarna naar de revolver keken, die hij nog steeds in zijn hand hield.

„Vergeef mij, dat ik nog zoo laat bij u kom,

mr. Brand, ik hoorde hier een vreeselijk lawaai en schoten.”

„O zoo!” sprak Brand, „maar u komt wel wat laat om uw gast te beschermen. Welaan, mr. Patrik, neem nu uw honden in ruil voor het mij toegediende slaapmiddel.”

Patrik beefde, want de woorden van den jongen man zeiden hem duidelijk en spottend, dat hij zijn plan doorzien had.

„Het is jammer voor de dieren,” antwoordde hij en streek liefkoozend met zijn hand over de koppen der beesten, wier muilen wijd openstonden, zoodat de tanden zichtbaar waren.

„Mijnheer, zeg geen beleedigende woorden,” zeide Charly op hoogen toon tot Patrik en trad uitdagend op hem toe.

„Vergeef mij, ik heb dat niet bedoeld.”

Charly antwoordde: „Als ge niet de broeder van mijn verloofde waart, dan had ik de geheele zaak te Cowboyart met u in het reine gebracht. Uw honden liggen daar dood en ik leef; ik verzoek u om de beesten onmiddellijk uit mijn kamer te laten verwijderen!

De vensters zijn nog open en langs denzelfden weg waar langs zij binnen zijn gekomen zullen zij ook terug. Kom, haast u, ik heb nog veel te schrijven, spoed u dus. Uw slaappoeders hebben op mij geen invloed.”

Brand zag met genoegen dat er woede en haat op Patriks gelaat lagen uitgedrukt.

Toen de lijken der honden door het venster naar buiten gebracht waren zeide Patrik: „Goeden nacht!” Hij verliet daarop, door Jozua gevolgd, het vertrek.

Charly lachte zoo luid, dat Patrik het duidelijk kon hooren. Daarna sloot hij de vensters.

Plotseling meende hij Melanies stem in de vestibule te hooren. Hij luisterde en hoorde nu ook Patriks stem, die tot zijn zuster zeide:

„Ga in je kamer, bemoei je niet met mijn zaken. Aan jou en je domheid heb ik het te danken, dat mijn prachtige honden door je verloofde doodgeschoten zijn.”

Het antwoord van zijn verloofde kon hij niet hooren, maar uit het antwoord, dat Patrik haar gaf, begreep hij wat zij gezegd had.

„Wat zeg je,” schreeuwde hij luid, „dank je God, dat de beesten dood zijn? Het waren de laatste afstammelingen van de bloedhonden der Inkas, mijn koninklijke voorvaders. Je vergeet, wie ik ben. Je verdedigende, dat ik je strafte voor je; God zij dank!”

„De man is waanzinnig,” dacht Charly.
 Een luide spotlach van Patrik weerklonk, daarop riep hij:
 „Laat je verloofde naar den duivel loopen en jou meenemen. Durf je mij dreigen? Zwijg of”
 „Of?”
 Dit woord kon Brand duidelijk uit Melanies mond

verstaan, omdat zij, kwaad geworden, thans luid sprak.

„Loop naar de hel!” antwoordde Patrik en ging heen.

Brand hoorde zijn voetstappen op de trap en daarna was het stil.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een overhaast huwelijk.

In hetzelfde rijtuig, waarin Charly van het station was gehaald, reden hij en Melanie den volgenden dag naar Greenwich.

Het was een wonderlijke ren.

Stil en zwijgend zaten zij gedurende bijna de helft van de reis bij elkaar.

Ernstige gedachten hielden beiden bezig.

Het paard liep slechts langzaam. Eindelijk verbrak Charly het stilzwijgen.

Hij lachte plotseling luid en gaf het paard een zachten tik, zoodat het vlugger begon te loopen.

„Kom, vooruit! Gaan we naar een begrafenis of rijden we ons geluk tegemoet? Hoera! Hoera!”

Zij reden de voorstad van Coscob in.

Een groot aantal Italiaansche kinderen speelde en stoeide in de voorjaarszon.

„Hier, Melanie, neem al mijn klein geld! Gooi het den kinderen toe. Hallo! Kijk! Kijk! Wat hebben de kleine schelmen een plezier!”

Een hoop muntstukken viel tusschen de kinderen neer.

„Dank u, signora! Dank u!” riepen de kinderen, die elkaar het bezit van het geld betwistten.

Nadat de wagen Coscob had verlaten en weer op de landstraat reed zei miss Patrik:

„Rijd langzamer, Charly!”

„Langzamer? Maar kind, je hadt eerst zoo'n haast om mij naar den geluksmid te brengen.”

„Charly — je weet niet — het zijn héél gewichtige

dingen, die mij dwongen, je te verzoeken ons huwelijk spoedig te sluiten.”

Brand wilde haar plagen en vroeg met een verbaasde uitdrukking op het gelaat:

„Niet de liefde?”

„O, Charly, vraag dat niet. De liefde is de voorname factor voor ons, maar — zou je je niet gelukkiger hebben gevoeld, als ik langeren tijd je bruid was geweest? Dat is immers de lente van ons leven, en toch — ik durf ons beiden die lente niet gunnen, omdat —”

Zij zweeg en met een weemoedigen blik hief zij de oogen ten hemel.

„Omdat?”

Smeekend keek Brand haar aan.

„Omdat — omdat wij beiden dan den zomer niet zouden hebben beleefd!”

„Je spreekt dwaasheid, kind! Wie zou ons dat verhinderen? Je broer?”

Zij knikte en fluisterde:

„De dood!”

„Kind, zeg ronduit, wat je zoo verontrust! Zeg mij alles! Ik hoorde gisteren woordelijk, wat je broer durfde zeggen. Kom, Melanie!”

„Charly, je zult en moet alles weten. Maar niet voor morgen — niet vóór morgen — dan zal ik eindelijk verlost zijn.”

Het meisje barstte in tranen los.

„Schrei niet, liefste. Ik ben immers bij je. Je zult

spoedig weer lachen! Kijk, daar is Greenwich al, we gaan nu eerst naar een bloemenwinkel en dan naar een goudsmid!"

In het stadje was het vroolijk en druk en miss Patrik zag heel wat kennissen.

Charly had in een bloemenwinkel een twaalfstal heerlijke rozen gekocht en toen nu ook een goudsmidwinkel werd bezocht, begrepen de nieuwsgierige bewoners van Greenwich, dat de rijke miss Patrik ging trouwen.

De kantonrechter keek met onverholven verbazing naar het jonge meisje en Charly Brand.

Kon hij zijn ooren wel goed vertrouwen?

Gingen die twee trouwen?

De griffier was getuige.

Toen de formaliteiten waren voltrokken, ondertekenden beiden de formulieren en betaalden de vijf dollar.

De kantonrechter bekwaam van zijn verbazing.

Het tweetal was thans man en vrouw.

Hij feliciteerde het tweetal en gaf de bruid den handkus.

Toen liet hij het echtpaar alleen.

De beide jongelieden waren geheel en al onder den indruk van het oogenblik.

Zachtjes rustte haar hoofd tegen de borst van den echtgenoot.

Hij kuste haar haar, hield haar handen vast en in zijn borst klonk het:

„Wat God vereent, zal de mensch niet scheiden.”

„Het kon niet anders Charly,” fluisterde zij hem toe, „het kon niet anders — maar nu zal alles goed worden.”

Bloemen werden het jonge echtpaar gebracht, de leidsels van het paard werden versierd en uit alles, wat de bekenden van Melanie deden, zag Charly, hoe bemind zijn jonge vrouw was.

Haar wangen hadden zich gekleurd, haar oogen straalden.

En de lachende voorjaarszon bestraalde het geluk van dit jeugdige paar.

Alleen een man, die hen, niet door hen opgemerkt, op den landweg zag, was zoo verschrikt, dat hij niet wist wat hij zou zeggen.

Deze man was Lord Edward Lister.

Sprakeloos van verbazing keek hij het rijtuig na en mompelde toen:

„Ja, dat — dat had ik niet kunnen berekenen. Maar — wacht! De zaak zal toch wel uitstekend in orde komen en Mr. Charles Patrik zal zijn misdaden boeten.”

Daarop lachte hij luid, stak een sigaret aan en verdween met een genoeglijken trek op het gelaat.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een verrassing.

Toen het rijtuig voor de witte villa stilhield en Jozua onmiddellijk uit de bloemen en linten begreep, wat er was gebeurd, vertrok hij zijn gelaat tot een ironisch grijnslachje en riep, de handen op de knieën slaand:

„Ach! Ach! Wat zullen Massa zeggen! Wat zullen Massa zeggen!”

Brand, die zijn jonge vrouw hielp uit het rijtuig te stappen, voelde, dat zij beefde en vroeg:

„Scheelt je iets, mijn hartje?”

„Neen, lieveling. Maar het zien van dien man daar en de herinnering aan zijn plagerijen, die ik dikwijls

te verduren heb gehad, doet mij opnieuw beven.”

„Ach! Ach! Wat zal Massa zeggen!” riep de neger telkens weer, terwijl hij met zijn oogen rolde.

Brand nam de zweep van het rijtuig, sloeg er den kerel mee om de ooren en riep:

„Daar, schurk, hier heb je iets van mij. En loop nu naar den duivel!”

Luid brullend, meer van woede dan van pijn, verdween de zwarte achter het huis.

„Zoo zal het iedereen gaan, die jou verdriet wil doen!”

Zij drukte hem dankbaar de hand en antwoordde:

„Als een goed geofende spion en gevangenebewaarder heeft deze man mij op bevel van iemand anders bewaakt, sinds ik wees werd.”

„En wie is die andere?”

„Morgen, Charly, morgen zal je alles weten, als die persoon hier is. Onder jouw bescherming wil ik mij van hem bevrijden en hem en zijn makker de welverdiende straf doen toekomen.

Laat ons heden slechts voor onszelf leven.

Ik zal echter eerst naar de keuken gaan, om het eerste diner voor je klaar te maken als je huisvrouw.”

Gelukkig lachend ging zij heen.

Brand begaf zich naar de stallen, om zich op de hoogte te stellen van de omliggende gebouwen.

In den paardestal, waar vier prachtige dravers stonden, lag Jozua op een bundel stroo.

Toen Charly binnentrad, wierp hij hem een blik vol woede en wraak toe en knarste met de tanden.

Brand nam geen notitie van hem, maar zocht den stalknecht.

Eindelijk vond hij hem.

Vol ontzetting keek hij naar de gestalte, die nauwelijks op een mensch geleek en die uit de bundels hooi te voorschijn kwam.

Een wanstaltig groot en dik hoofd, waarvan het gelaat geheel met haren bedekt was, zat op een klein, mager en misvormd lichaam.

De oogen van den ongelukkige waren rood en puil'den uit de kassen.

Brede, groote en behaarde handen aan lange armen maakten het geheel nog leelijker.

„He?” riep de krates op schrillen toon, bukte zich, nam een drietandige hooivork op en slingerde die naar Brand.

Vlak bij dezen kwam het gevaarlijke wapen terecht en het scheelde maar een paar duim of hij zou er door getroffen zijn geweest.

„Vervloekte dwerg!” riep de jonge man uit en verliet den stal, gevolgd door het krijschende gelach van den misvormde.

Hij deelde het avontuur niet aan zijn vrouw mee, daar hij haar op dezen dag niets onaangenaams wilde vertellen, maar hij besloot, het gevaarlijke schepsel, dat zoo afschuwelijk mismakt was, te laten wegbrengen.

Aan tafel bediende, in plaats van den gevluchten Jozua, een oude negerin, een sterke, beenige vrouw, die met een onvriendelijk gelaat de spijzen binnenbracht.

„Je hebt hier werkelijk goede, uitstekende bedienden, Melanie,” sprak de echtgenoot, „en zijn er, behalve Jozua, deze vrouw en den jongen, nog meer van die prachtexemplaren?”

„Neen, Charly, goddank niet! Maar het zijn juist genoeg?”

„En waarom duldt je dergelijke schepsels in je omgeving?”

„Morgen — morgen — Charly. Vraag mij nu niet!”

„Vergeef mij, ik vergat je verzoek.”

„Kom, laat ons naar de veranda gaan. Het is reeds laat in den middag. Ik zal bevelen, dat ons rijtuig voorkomt, want ik wil nog een paar uur met je door onze parkwildernis rijden. Daar zien en hooren wij niets van de zorgen van het leven.”

Op eenigen afstand van het huis begonnen de bosschen van Connecticut.

De ondergaande zon baadde de reuzenboomen en de rotsen in een violetten sluier.

De eenzame rijwegen lagen in geheimzinnige, donkerblauwe schemering.

Wonderlijke stilte omgaf het tweetal, toen zij de indrukwekkend schoone bosschen inreden.

Oeroude, knoestige reuzeneiken en beuken, met mos begroeide rotsen, bezet met bloeiende laurierboomen, hier en daar een boschweide, bezet met duizenden witte bloemen, af en toe het ruischen van een stroom, die snel van de rotsen naar den oceaan liep — lichtkevers, die over den weg en om het rijtuig zweefden — als schitterende oogen van woudnimfen.

Tusschen de machtige schaduwen der boomen zweefden de lichtkevertjes met hun glanzenden schijn en een der vliegende sterretjes nestelde zich in het haar der jonge, gelukkige vrouw in het rijtuig en fonkelde daar als een kostbare diamant.

Midden in de wildernis lag een klein, verborgen houten huis.

Hij, die het eenmaal had gebouwd, was reeds lang niet meer.

Naar dit gebouwtje werd het rijtuig gestuurd.

„Hier woont het woudsprookje en mijn geluk,” fluisterde Melanie tot haar echtgenoot.

Zij verlieten het rijtuig en betraden het mostapijt. Melanie opende met een sleutel een slot in de zware houten deur en zij gingen het huis binnen. — — —

Charly stak een lucifer aan en zij gaf hem een lamp, die op een muurplank stond.

Daarop keek Brand om zich heen.

Vol artistieke schoonheid was het inwendige van het gebouw.

Hooge, gevlochten schommelstoelen, ouderwetsche Hollandsche meubelen. Van de zwartgerookte zoldering, van dikke balken voorzien, hingen netten neer, aan de muren prijken schilderijen en wapenen.

Ter zijde van den schoorsteenmantel bevond zich een met kostbare dierenvelen bedekte rustbank en daarboven een verzameling prachtig Delftsch aardewerk.

De vensters, die door zware houten luiken en ijzeren staven gesloten waren, waren verborgen achter bontgekleurde Engelsche shawls.

„Prachtig! Verrukkelijk!” sprak Brand.

Gelukkig lachend stond zij voor hem en fluisterde:

„Jij bent de eerste, dien ik mijn klein rijk binnenbreng. Niemand weet iets van deze plaats.

Door een toeval ontdekte ik dit huis. Het ligt zoo verborgen in het kreupelhout en achter rotsen, dat het werkelijk moeilijk te vinden is.

Al deze dingen heb ik aangeschaft en hier voel ik mij altijd gelukkig.

Hier heb ik gedroomd en verlangd naar de bestemming van mijn leven, naar dat, dat nog vreemd en onzeker voor mij lag — naar jou.”

„Naar mij — — —” herhaalde Brand op teederen toon, terwijl hij haar kustte.

Het was laat in den nacht, toen zij naar het witte huis terugkeerden.

„Hij is toch gekomen,” sprak Melanie en Charly voelde weer, dat zij beefde.

„Wees onbezorgd. Ik ben bij je.”

„Ja, Charly, ik ben onbezorgd. Ik zal nu stil naar mijn kamer gaan en morgen — morgen zal voor altijd de zon voor ons schijnen en ik zal voor eeuwig bij je zijn.

Goeden nacht, geliefde.”

„Goeden nacht, lieveling!”

Zij omhelsden en kusten elkaar. Daarna ging Brand in het huis, terwijl zij het rijtuig naar de stallen bracht.

Zacht neuriënd trad hij zijn kamer binnen.

Nauwelijks had hij de deur gesloten of een vreemd geluid, dat uit de kleerkast scheen te komen, trok zijn aandacht.

„St, st!... Ik ben het!”

De deur ging open en tot zijn verbazing trad — Raffles eruit te voorschijn:

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een beminnelijke zwager.

Verschrikt was Charly op het eerste oogenblik achteruit gegaan.

In het onzekere schemerlicht herkende hij Lord Lister niet in diens armoedige plunje.

Hij geloofde aan een nieuwen overval van den schurk Patrik en eerst aan de stem herkende hij den indringer.

„Ik ben het, Charly,” herhaalde Raffles zacht, „sluit de vensters en jaloezieën, mijn jongen.”

Werktuigelijk volgde Brand dit bevel op en wilde daarna eenige waskaarsen aansteken.

Maar Raffles weerhield hem en sprak:

„Geen licht, Charly. De kamer is door eenige spleten en kieren geheel te doorzien. Bedenk, dat logeerkamers niet veilig zijn.

Well, my boy, laat ik je eerst de hand drukken en geluk wenschen.

Je bent een toovenaar geworden, kerel, zoo flink liep alles van stapel.

Zien — beminnen — kussen en trouwen, alles in één adem!

Maar ik feliciteer je van harte. Je hebt een mooie, goede vrouw gekregen.

Ik hoorde haar prijzen door alle armen in den om-

trek en die van haar broer — met drie kruisjes merken."

„Ik dank je, Edward — je zult mijn vrouw hopenlijk spoedig nader leeren kennen."

„Spreek zacht, Charly, zacht — zacht! Je weet nog niet, wat ik weet. Je leven zou geen cent meer waard zijn zonder mijn geluk, om altijd te rechter tijd op de goede plaats te zijn."

„Hoe bedoel je dat? Je maakt mij ongerust."

„Niet meer noodig. Het gevaar is reeds overwonnen, zoodra men het kent."

„Hoe ben je het huis binnengekomen?"

„Gemakkelijk — heel gemakkelijk! Daar door de vensters. Gisteren de honden, nu ik. Nu wacht ik reeds vier uur lang en had mij van vermoeidheid bijna aan een haak in die kast opgehangen. —

Nu kan de zaak beginnen. Het komt mij voor, dat men juist zoover is."

Raffles luisterde.

Opgewonden stemmen weerklonken.

„Daar boven begint Patrik nu als een snoek aan den hengel te spartelen. —

Zoo, mijn jongen, bedank mij nu maar eerst eens voor je vrouw. Je moogt mij voortaan aanbevelen als huwelijksbemiddelaar."

„Jij — huwelijksbemiddelaar? Wat heb jij met mijn huwelijk te maken?"

„O, mijn jongen, heel veel."

„Dat begrijp ik niet. Het was toch louter toeval, dat ik, inplaats van jou gistermorgen aan het station te treffen, daar mijn vrouw — Miss Patrik, kennen leerde?"

„Toeval?"

Raffles lachte zacht.

„Nee, my boy! Ik was zoo vrij, die toeval in het leven te roepen. Heeft je vrouw je gisteren niet van een telegram verteld?"

„Zeker! Zij zeide, dat zij een telegram uit New-York had ontvangen, dat haar mijn aankomst berichtte. Ik deed natuurlijk, alsof ik de afzender was."

„Ik zelf zond dit telegram, waaghalzig als ik dikwijls moet zijn om iets te bereiken en ik maakte een ketting, waarvan de schakels tot nu toe onberispelijk in elkaar grijpen en die nu als een lasso om den hals ligt van den zeer geachten Mr. Patrik."

„Dus jij bent werkelijk de oorzaak van mijn ontmoeting met Miss Patrik? Je hadt mij je plannen moeten mededeelen!"

„Nee, mijn jongen, dat zou verkeerd zijn geweest.

— Jij zoudt je dan beklemd hebben gevoeld, niet gewoon."

„Je hebt misschien gelijk, Edward, maar wat zeg je nu van alles hier?"

„Ik zeg, dat wij in een moorddadige omgeving zijn. Gisteravond heb ik alles gehoord, wat die krankzinnige duivel tot zijn zuster sprak."

„Je hebt het gehoord?"

„Zeker. Of dacht je, dat ik een beginneling ben in mijn vak? Nee, beste vriend, het A B C van mijn beroep bestaat uit luisteren en dat kan ik.

Mijn ooren zijn prima, prima!

En nu wensch ik, dat dit menschelijke roofdier dezen nacht in mijn handen valt en onschadelijk wordt gemaakt. — — —

Hij vermoedt, dat ik om hem hier ben. Hij begrijpt, dat ik hem een strik heb gespannen.

Daardoor begeeft hem al zijn zekerheid en koelbloedigheid.

Hij beging een grenzenlooze domheid, toen hij die tomahawk in de gang van mijn huis slingerde!"

„Hoe weet je, dat de tomahawk van hem was?"

„Ik was reeds gistermorgen, toen miss Patrik naar het station reed, hier in huis om te spionneeren. In de hall ontdekte ik een mooie verzameling Indiaansche wapens.

Alles keurig in orde.

Moet daar reeds jarenlang hangen, zoodat de zon elk stuk keurig op het leeren behangsel heeft geteekend.

Je kunt ze morgen zien.

Je zult er een open plek vinden en daarop de nauwkeurige afdruk van de tomahawk, die wij in handen hebben. — Stil! — — Luister!"

Een luide gil weerklonk.

Daarop een geluid, alsof een zware mand herhaaldelijk over den vloer van de bovenste verdieping heen en weer getrokken werd. Toen volgde diepe stilte, totdat deze onderbroken werd door het zachte, smeekende huilen van een vrouw.

„Melanie!" sprak Brand en hij wilde naar de deur, maar Raffles belette het hem.

„Laat mij, de duivel slaat mijn vrouw —"

„St, St! — Charly, Charly! Geen dwaasheden! Hij zal haar niets doen, ik weet het. Het is al weer rustig."

„Hoe weet je dat zoo beslist?"

„Omdat het niet zijn plan is. Ik was op den avond, toen hij terugkeerde, toehoorder van een gesprek tusschen hem, Jozua en de negerin. Was naar binnen geslopen en verstond elk woord, dat — — stil!! luister!"

Beide mannen hielden den adem in om scherper te kunnen hooren.

Sluipende schreden en het fluisteren van stemmen drong uit de hall tot hen door.

Daarop werd de huisdeur geopend.

„Kom, ga met mij hier op den grond liggen. Daar is het het veiligst. De vensters vertrouw ik niet,” sprak Raffles.

Behoedzaam kropen beiden naar de deur.

Nauwelijks waren zij daar, of een geluid aan de vensterluiken werd vernomen, alsof iemand beproefde, de jaloezieën te openen.

Daarop volgden eenige seconde van diepe stilte.

Nu werd het geluid opnieuw vernomen en beide mannen zagen, dat de eene helft van het vensterluik geopend werd.

Raffles was opgestaan.

„Neem je revolver in de hand en volg mij, Charly. Wij moeten nu onmiddellijk het huis verlaten! Kom!”

Geruischloos opende hij de deur en luisterde.

Niemand bevond zich in de donkere hall.

Een koude luchtstroom kwam van de huisdeur en bewees, dat zij wijd open moest staan.

„Kom snel!”

Haastig en toch met de grootste voorzichtigheid slopen de beide mannen naar de poort. Zij moesten den wissel dood ontvluchten.

Zij snelden langs de trap der veranda naar de straat en slopen daar in het dichte kreupelhout.

Ademloos door het snelle loopen wierpen zij zich op den bodem en bleven eenige oogenblikken roerloos liggen, om zichzelf weer meester te worden.

Daarop luisterden zij, of iemand hen volgde.

Niets werd vernomen.

„Ben je weer kalm, Charly?”

„Ja, Edward.”

„Alright, mijn jongen. Neem dan een slok whisky om weer op te knappen.

De dood zat je zoo na op je hielen, dat het geen haar scheelde. Een vermetele bende.

Drink maar flink, dat is goed in dezen kouden nacht.”

Brand nam een flinken slok whisky en gaf de flesch dankend terug.

Daar knalden kort achter elkaar meerdere schoten, waarop luid hondengeblaf volgde.

„Duivel!” mompelde Raffles, „dat gold jou, mijn jongen. Zij denken, dat je in je bed ligt te slapen en

nu jagen ze naar hun meening een dozijn kogels door je hoofd.”

Charly's knieën knikte, toen hij nu begreep, aan welk vreeselijk gevaar hij ontsnapt was.

Uit het kreupelhout konden zij dwars over de straat in de nachtelijke schemering de deur van het witte huis zien.

Twee gedaanten kwamen nu om den hoek van het gebouw en snelden de veranda op.

Daar bleven zij staan, blijkbaar in een gewichtig onderhoud.

Onmiddellijk had Raffles zijn plan gemaakt.

Hij sprak tot zijn vriend:

„En nu, mijn jongen, moet je toonen, dat je een man bent, anders is ons spel verloren.

Je begeeft je daar, bij het boschje aan den voet van de rots, op den straatweg en gaat vroolijk fluitend of zingend op het huis toe.

Als ze je iets vragen, heb je wel hooren schieten, maar je weet er geen reden voor.

Ga met God, mij boy en wees onbezorgd, want ik bescherm je!

Hier, neem deze signaalfluit. Op haar roep snellen ik en eenige mannen, die ik heb meegebracht, je ter hulp.”

Zij wisselden een stevigen handdruk, daarop ging Brand.

Hoewel hij zich uiterlijk den schijn gaf, rustig en kalm te zijn, toch klopte zijn hart met wilde slagen, toen hij op de straat kwam en zich fluitend naar hen begaf, die hem reeds lang een slachtoffer waanden van hun moordlust.

Hij zag, dat de mannen bij zijn naderen onrustig werden.

Langzaam slenterend, als een wandelaar, ging Charly naar de veranda, waar hij mr. Patrik en een zijner negers zag staan met geweren in de handen.

Charly's rechterhand omklemde met vasten greep de revolver in zijn zak.

„Hallo! Wie is daar? Ah, zijt gij het, mr. Brand?” vroeg Patrik, die zijn verbazing op meesterlijke wijze wist te verbergen.

En Brand antwoordde:

„Ja, Mr. Patrik. Ik neem nog wat beweging, voordat ik ga slapen. Ik houd ervan, alleen in den nacht te wandelen. Men geniet dan van de heerlijke rust om zich heen.”

„Het is gevaarlijk in deze buurt, mr. Brand. Weet gij dat niet? Vertelde mijn zuster u dat niet?”

„Och, wie zal een schilder overvallen, Mr. Patrik?”

„Hebt gij de schoten niet gehoord?”

„Schoten? Ach ja, zeker. Een jager, niet waar?”

„Hier mag niemand jagen zonder mijn toestemming. Neen, hier moeten rondzwerfers zijn, daarom kwam ik met mijn bediende om te zien, wat er gebeurde.”

„Nu, dan mag ik blij wezen, dat ik ongehinderd weer thuis ben gekomen.”

„Zeker, doe dat niet weer. Mijn zuster zou ontroostbaar zijn, als u eenig leed geschiedde.”

Brand moest bewonderen, op welk een voortreffelijke wijze Mr. Patrik comédie speelde. Geen beven zijner stem verried hem, niets wat eenige opwindning had kunnen doen raden.

Brand daarentegen moest zich letterlijk geweld aandoen om kalm en zorgeloos te schijnen.

Patrik had zijn laatste woorden nauwelijks geëindigd, toen uit het huis een luid gejammer werd vernomen.

Charly herkende de stem zijner vrouw:

„Laat mij tot hem gaan! Laat mij! De zweep voor jou, zwarte duivel!”

Krijschend antwoordde de stem eener negerin:

„Missa! Missa!”

Met ijzige kalmte sprak Patrik:

„Het schieten heeft mijn zieke zuster verschrikt.”

Glimlachend opende hij de deur.

Het was Brand als moest hij den schurk naar de keel springen en hem tegen den muur verpletteren als een worm.

Toen hij de nu verlichte hall binnentrad, zag hij op de trap zijn vrouw in een wit, sleepend nachtgewaad en met loshangende haren, worstelend met de oude negerin.

Charly, die zijn woede nauwelijks kon bedwingen, sprong erheen, stiet Patrik, die hem den weg wilde versperren, opzij en sleurde met zijn goed geschoolde, groote lichaamskracht de negerin van zijn vrouw weg, zoodat de zwarte als een bal door de hall vloog.

Op hetzelfde oogenblik slaakte de jonge vrouw een kreet van vreugde.

Zij sloeg haar armen om Brand heen, vlijde zich, om bescherming smeekend, tegen hem aan en lachte en weende tegelijk als een krankzinnige.

„O, dat ben jij — ben jij daar, lieveling,” riep zij uit, „je bent dus niet dood! — O, mijn God, hoe dank ik u! — jij! — jij! — Neen, neen! — Ik laat mij mijn eerste en eenige geluk niet ontnemen. — Laten

zij het eens wagen, je van mij weg te nemen — niemand, niemand!”

Ontroerd hield Brand zijn jonge vrouw in zijn armen en geleidde haar naar een zetel.

Nu zag hij, dat aan haar handen verscheurde doeken hingen en dat de gewrichten sterk gezwollen en geschramd waren.

„Je hebt hooge koorts, Melanie,” sprak Patrik met een vleiende en toch dreigende uitdrukking in zijn stem, „ik zal om een dokter telegrafeeren.”

Verder kon hij niet spreken.

Met van toorn fonkelende oogen, geen meester meer over zichzelf, stond Brand voor hem en riep:

„Daarvoor heb ik te zorgen, mijnheer, en niet gij! De dame, tot wie gij spreekt, is mijn vrouw!”

Met een hoonlach antwoordde Patrik:

„Zoo — zoo. — Nu, ik wensch u geluk.”

Hij maakte zich gereed om heen te gaan, toen Melanie riep:

„Die man blijft, Charly, al zou je hem met je revolver daartoe moeten dwingen. Blijf staan, ellendeling, opdat mijn echtgenoot verneemt, wie je bent en ik eindelijk uit je slavernij bevrijd word!”

„Je wensch?” antwoordde Patrik koel glimlachend met de gebaren van een gentleman, terwijl hij zijn armen uitdagend over de borst kruiste.

Zij wendde zich tot haar echtgenoot en sprak:

„Ik moet je eerst vertellen, dat die man daar niet mijn broer is, doch een vondeling. Mijn moeder heeft dezen onmens opgevoed als haar eigen kind. —

Ellendeling, als mijn vader nog leefde, dan zou hij je neerschieten als een dollen hond.

Kijk hem eens goed aan, Charly, dan zal je zien, dat hij meer zwart dan wit bloed in de aderen heeft. Hij is een kleurling en haat ons blanken, zooals alleen iemand van een ander ras dat kan doen.”

Ondanks de zware belediging, die Patrik met een listig glimlachje aanhoorde, verliet zijn voorname kalmte hem niet en met goed gespeelden weemoed sprak hij op medelijdenden toon:

„Je hebt hooge koorts —”

„Daarom bindt je mij dus vast? Daarom?”

„Ja — daarom —”

„Schurk!”

Op snijdenden toon vervolgde zij:

„Laat jij je zelf vastbinden met je bedienden, opdat je handen geen kwaad meer kunnen verrichten. — Eerlijke rechtspraak zou te veel eer voor jullie zijn, Gelyncht moet je worden.....!”

„Zwijg!” riep Patrik nu, terwijl een valse bleekheid over zijn gelaat trok.

Met een dreigende beweging hief hij zijn arm op, alsof hij de spreekster wilde neerslaan.

Doch onbevreesd glimlachend ging zij een schrede achteruit en sprak:

„O, ik ben nu beter voorbereid dan een uur geleden!”

Charly zag, dat zij een revolver in de linkerhand hield.

Zenuwachtig streek Patrik met zijn van ringen fonkelende hand over zijn snor.

Zijn koelbloedigheid scheen hem opeens te verlaten.

Plotseling vertrok zijn gelaat zich tot een hoonenden grijnslach en duidelijk herkende men nu den halfbloed in hem.

De mond was geopend en vertoonde de dikke negerlippen. Het wit van zijn oogen was geelachtig geworden en de neusvleugels stonden wijd uit van ingehouden woede.

Nog trachtte hij zich met geweld te beheerschen en sprak:

„Ik zie, dat ik hier te veel ben, goeden nacht.”

Met een korte handbeweging groette hij en wendde zich naar de trap.

Maar op bevelenden toon riep Melanie:

„Je zult blijven! — Wij, mijn echtgenoot en ik, hebben nog meer met je te spreken en willen je aangenaam gezelschap nog niet missen.”

Met een blik vol haat keek Patrik haar aan. Het waren de oogen van een roofdier en Charly vreesde, dat zij te veel waagde bij dezen schurk.

Patrik maakte plotseling een snelle beweging naar zijn borstzak, als wilde hij iets te voorschijn halen, maar reeds hield zij hem haar revolver voor en riep:

„Handen op! of ik schiet je neer!”

Hij knarste met de tanden, zijn gelaat werd donkerrood, hij stiet een uitroep van woede uit, maar voor den mond van de op hem gerichte revolver had hij eerbied.

Hij begreep, dat zij haar bedreiging ernstig meende.

„Charly,” sprak zij tot haar echtgenoot, zonder Patrik een seconde uit het oog te verliezen en steeds haar wapen gereedhoudend, „neem den ellendeling zijn wapens af.”

Als een godin der wrake stond zij voor den gehaten man en Patrik was als verlamd.

Zijn zelfbewuste houding verdween en zonder weerstand te bieden liet hij zich zijn revolver en dolk afnemen.

Nu liet Melanie haar hand met het wapen zinken en op luiden, vastberaden toon riep zij:

„Wel, mr. Patrik, nu zullen wij ons naar de slaapkamer van mijn echtgenoot begeven. Voorwaarts, of een negerzweep zal je gehoorzaamheid leeren!”

Patriks gelaat was vaalbleek geworden.

Met knikkende knieën ging hij naar de deur, die naar de logeerkamer leidde en opende deze.

„Steek de kaarsen aan!” beval zij op een toon, alsof zij tot een neger sprak.

Hij gehoorzaamde en binnen eenige seconden werd het vertrek verlicht door het schijnsel van drie kaarsen.

Charly keek naar het hoofdeind van zijn bed.

De veeren kussens waren door talrijke kogels getroffen en vol gaten.

De veeren waren eruit gevlogen en bedekten het tapijt.

De vensters tegenover het bed waren niet weer gesloten.

De houten jaloezieën stonden wijd open.

Zwijgend keek Melanie naar het bed en haar oogen vulden zich met tranen. Snikkend greep zij Charly's hand en sprak:

„Charly, dat was voor jou bestemd.”

Hij boog zich over haar heen, kustte haar en antwoordde:

„Ja, mijn liefste, dat was voor mij bestemd!”

Zij wisselden een innigen blik en het was alsof zij voor een oogenblik de vreeselijke gevaren hadden vergeten, die hen omringden.

Charly Patrik scheen zijn zelfbeheersching terug te hebben gekregen. Hij wist nu, wat hem te doen stond.

Koud en rustig keek hij om zich heen en nog voordat hij werd toegesproken, begon hij zich te verdedigen.

„Wel, dat was een vervloekt ernstige geschiedenis hier, zooals ik zie. Dus dat waren de schoten, die mij wekten!

Gij moogt van geluk spreken, Mr. Brand, dat gij nog niet in bed laagt, toen de schurken u goeden avond kwamen zeggen.

Dat gespuis in den omtrek wordt met den dag brutaler.

Het moeten desperado's uit het Westen zijn. Ik zal morgen naar Coscob rijden en een troep boeren meenemen om de streek af te zoeken en te zuiveren.

Ik hoop, dat die schurken morgen, voordat het nacht is, aan een stevigen boomtak zullen hangen.”

Met een spottend lachje luisterde Melanie naar zijn

woorden, terwijl Charly verbaasd was over zijn groote koelbloedigheid.

„Dat hoop ik ook, Mr. Patrik,” antwoordde Melanie, „en ik denk, dat die stevige tak dichtbij uw hals zal zijn!”

Zij veranderde het „jij” nu in een meer officieel „u”.

Zij wilde niet meer vertrouwelijk omgaan met dien schurk.

Patrik glimlachte hoonend, kruiste zijn armen volgens zijn gewoonte over de borst en sprak spottend:

„Zeer aangenaam!”

„Dat kan ik niet beoordeelen, Mr. Patrik, maar ik geloof, dat gij niet lang alleen zult blijven. Uw vrienden en handlangers zullen u spoedig gezelschap komen houden. Dat zal dan wel zeer aangenaam zijn.”

Patrik wierp zijn hoofd in den nek en haalde minachtend de schouders op.

„Ik zat met Jozua in mijn studeerkamer toen de schoten vielen. Ik heb niets met deze zaak te maken. Jozua is mijn getuige.”

„Zeker! Zijn ziel is even zwart als zijn huid. Een uitstekend bediende, met wiens hulp gij mij in mijn kamer opsloot.”

„Omdat ik bang was, dat een der vroegere zenuwtoevallen zou terugkeeren.”

Melanie antwoordde met een scherp lachje:

„Hoe naief is die uitvlucht! Ik heb nog nooit een zenuwtoeval gehad, hoogstens woede en wanhoop over de gemeene behandeling, die ik mij hier in mijn eigen huis moest laten welgevallen.

Neen — — gij liet mij opsluiten, omdat gij bang waart, dat ik uw plan kon verijdelen. Omdat gij vreesdet, dat ik iets wist van den door u beraamden moord op mijn echtgenoot. Het is immers niet de eerste keer, dat gij uw handen met bloed bezoedelt.”

„Zwijg! Of.....”

Patrik verloor zijn zelfbeheersching en maakte een dreigende beweging.

Maar lafhartig week hij terug voor het weer op hem gericht wapen.

„Kalm, Mr. Patrik,” riep Melanie, „en uw bedienden niet roepen, of mijn revolver maakt een einde aan ons onderhoud.

Heden bevrijdt de hemel mij eindelijk uit de duivelsche slavernij. — —

Charly, het noodlot heeft jou tot mij gezonden, om mij uit de schurkenhanden van dezen man te redden.

En nu zal ik je alles vertellen.

Geen druppel bloed heb ik met hem gemeen. Mijn

ouders vonden hem op zekeren dag voor onze deur — een onbekende vondeling. Daar zij gaarne een kind hadden, namen zij hem tot zich en lieten hem als hun eigen zoon grootbrengen.

Alles ontving hij van de mijnen — naam, eer en betrekking.

En tot dank werd hij voor mij na den dood mijner ouders een gewetenlooze pijniger, een onbarmhartige egoïst! —

Hij wist door zijn schijnheilige vroomheid en geuichelde goedigheid het vertrouwen van mijn vader te verwerven.

Daardoor bereikte hij zijn doel — mijn vader benoemde hem bij zijn dood — ik was nog onmondig — tot beheerder van mijn vermogen.

Ik ben zes jaar jonger dan hij. — —

Toen ik drie jaar geleden meerderjarig werd, bezat hij een grooten invloed op mij en hij wist mij door bedreigingen zoo bang te maken, dat ik den moed niet had, mijn recht op te eischen. —

Charly, dit huis verbergt afschuwelijke geheimen. — Die man is het hoofd van een fanatieke, waanzinnige sekte en.....”

Een rauwe kreet van woede deed haar zwijgen.

Op hetzelfde oogenblik was de driearmige kandelaar door iemand omvergeworpen en diepe duisternis heerschte in het vertrek.

Voordat Charly zich een voorstelling kon maken van het dreigende gevaar, voelde hij twee koude, magere handen om zijn keel en werd hij tegen den muur gedrukt.

Maar zijn onbekende aanvaller had zijn lichaamskrachten onderschat.

Slechts eenige oogenblikken kon hij Brand vasthouden, daarop trof een zware vuistslag het gelaat van den aanvaller, deze tuimelde achterover en — moest Brand loslaten.

Werktuigelijk snelde Charly naar het venster.

Zijn revolver kon hij niet gebruiken, daar hij bang was, in het donker zijn vrouw te zullen treffen.

Plotseling herinnerde hij zich het signaalfluitje.

Snel haalde hij het te voorschijn, een schel gefluit weerklonk en onmiddellijk antwoordde het bekende signaal van Raffles.

„Vervloekt!! — Weg!!! — Belet haar te spreken! — New-Yorker detectives! — Ik heb mij niet vergist!” — klonk Patriks stem.

Hij boog zich uit het raam en schreeuwde:

„Hierheen, Edward! — Hierheen mannen!”

Twee schoten kwamen in de kamer terecht.

De kogels floten vlak langs Charly's hoofd.

Nu viel het licht eener electriche zaklantaarn naar binnen. Het scheen in het vèrtrek en Charly zag nog, hoe Patrik juist de deur uitsnelde.

Hij hief zijn revolver op en zond den vluchteling alle kogels na, die het wapen bevatte.

Een gillend hoongelach antwoordde hem. — Het lachen van een krankzinnige.

Daar klonk van het venster de stem van Lord Lister:

„Goeden avond, Charly!” en tegelijkertijd sprong hij de kamer binnen. —

Op het tapijt lag Melanie.

Een dikke knevel was in haar mond gedrukt en uit de linkerborstzijde vloeyde bloed.

Haar oogen waren gesloten.

Slechts een zwakke ademhaling verhief haar borst.

Charly viel met een kreet naast haar op de knieën en greep haar koude handen om den polsslag te voelen.

De revolver had men haar ontrukkt.

Ook Raffles boog zich over haar heen.

Onmiddellijk nam hij den knevel uit haar mond en opende haar nachtgewaad.

Als een deskundige onderzocht hij de steekwond in de nabijheid van het hart.

De gewonde kreunde zachtjes bij deze aanraking.

„He, Charly,” sprak hij tot dezen en schudde hem wakker uit zijn wanhopig staren, „maak een compres op de waschtafel en neem mijn verbandkistje uit den zak van mijn rok. Ik zal intusschen de wond dichthouden. Neem lysol en watten en laat ons de wond reinigen.” —

Charly Brand voerde half werktuigelijk het bevel uit en binnen eenige minuten had Raffles handig de wond gereinigd, het bloed gestelpt en een verband aangelegd.

Daarop werd de bewustelooze op het bed gelegd en Raffles goot haar een beetje whisky in den mond.

Maar zijn gelaat was zeer ernstig en hij wierp een blik vol medelijden op zijn jongen vriend.

Hierop haalde hij zijn horloge te voorschijn, keek er op en sprak:

„Hoofd omhoog, my boy, laten wij het beste hopen! Maar nu aan het werk!”

Charly stond op. Een gevoel van wraak tegen den misdadiger gloeyde in hem.

„De schurk zal nu wel in voorloopige veiligheid

zijn,” sprak de Lord. „Laten wij ons haasten, om den kerel gevangen te nemen en hem op den electriche stoel te Sing-Sing te brengen. — Hallo! — Wat is dat, boy?”

Raffles snoof opmerkzaam de lucht op.

Duidelijk was een fijne brandlucht waar te nemen.

Charly opende de deur, om deze onmiddellijk haastig weer te sluiten.

Door de deuropening was een rook wolk de kamer binnengedrongen.

„Brand, Edward!” riep hij vol schrik uit. „Die duivelsche Patrik en zijn makkers willen ons laten verbranden.”

Met een glimlach antwoordde Raffles:

„Veel genoeg! — Een zeer interessant mensch! Ik denk, dat wij nog merkwaardiger verrassingen zullen krijgen, voordat wij hem in veiligheid hebben. — Voorwaarts! Ik heb geen zin, als rollade dienst te doen. —

Laten wij eerst de lady voorzichtig opnemen om haar naar buiten te brengen.” —

Charly Brand legde zijn arm om de bewustelooze jonge vrouw en droeg haar zoo voorzichtig mogelijk door het venster.

Raffles volgde.

Het brandende gebouw verlichtte den geheelen omtrek.

Op eenigen afstand van het huis liet de Lord de gewonde onder een breedgetakten ouden noteboom neerleggen.

Zwijgend keken zij toen naar de meer en meer om zich heengrijpende vlammenzee.

De hemel was boven hen bloedrood gekleurd.

Raffles keek daarheen en sprak:

„Dat was zijn laatste domheid. Daarmee bekent hij alles.

Hij hoopt, mij te misleiden, de achtenswaardige Sir Charles Patrik; ik moet gelooven, dat hij en zijn makkers daar in dat huis verbranden.

Hij ontsnapt mij toch niet, ik zal hem op den electriche stoel brengen! Maar nog meer interesseert het mij, het kerkhof van zijn slachtoffers te vinden en het raadselachtige waarom te beantwoorden. —”

Hij wendde zich tot de hem vergezellende mannen:

„Boys, daar komen de brave farmers met de brandspuit. — Zeer goed. Nu kunnen wij ons verder om Mr. Patrik bekommeren. Elk oogenblik is kostbaar!”

NEGENDE HOOFDSTUK.

De oplossing van het raadsel.

Verbazing, vrees en schrik waren te lezen op het gelaat der toesnellenden, toen Raffles hun in het kort het ontstaan van den brand had meegedeeld.

In eerbiedige bewondering keken zij naar Brand en met innig medelijden naar de stervende.

Doch daarna staken allen de handen uit de mouwen.

In een oogwenk was de brandspuit tot werken gereed en wierp hare toornig sissende stralen in den vlammengloed, die reeds de fundamenten had aangetaast.

Eenige jonge mannen waren naar den paardenstal gesneld, hadden den besten draver voor een rijtuig gespannen en joegen op Raffles aanwijzingen naar Greenwich, om geneeskundige hulp te halen.

Thans plaatsten de mannen brandladders tegen het huis om te beproeven de kostbaarste dingen uit de bovenverdiepingen te redden.

Opeens — een luide kreet van alle aanwezigen — daar verscheen op het balkon voor zijn kamer als een waanzinnige Patrik, liet een schel hoongelach hooren, maakte een dreigende beweging met zijn arm en loste vier revolvergeschoten op Raffles.

In minder dan geen tijd had dit alles zich afgespeeld, en voordat men iets had kunnen doen was hij alweer in het huis verdwenen.

Verwoede kreten der mannen klonken achter hem aan.

„Lyncht hem!” riepen eenigen van hen en klommen als ratten naar het balkon.

Tevergeefs! Ook uit dit vertrek kwamen zulke dikke rookwolken, dat het onmogelijk was naar binnen te gaan.

Charly Brand evenwel was naar zijn vriend gesneld.

„Ben je gewond, Edward?”

„Goddank, neen. — Om zeker te treffen moet men niet zoo opgewonden zijn als deze Patrik. Maar gek, hé? Ik zou er mijn hoofd onder hebben verwed dat de vos het gebouw al had verlaten en nu verbrandt de

mooiste huid, die ik ooit in mijn leven zou kunnen bemachtigen, tot asch.

Werkelijk, ik betreur mijn ongeluk — O, wacht! — Drommels — — —”

Daar klonk uit het huis opeens een ontploffing alsof eenige vaten kruit waren in brand geraakt.

Een massa mannen waren door den sterken luchtdruk op den grond geworpen en ook Brand en Raffles maakten kennis met den grond.

Een regen van stukken hout en steen stortte omlaag!

„Die kerel is immers de duivel in eigen persoon. De hel heeft hij ons toegedacht!” riep Raffles uit en stond op.

Ook Charly Brand was weer opgestaan, en bij de brandweerlieden heerschte een ware ontsteltenis.

Paarden waren neergevallen.

Ladders en slangen lagen door elkaar.

Verscheiden mannen waren door het neervallend puin gewond.

Daarentegen was de brand van het huis tot stilstand gekomen, doch het geheele bovengedeelte van het gebouw was verdwenen.

Door de groote opgewondenheid was de stervende ontwaakt.

Haar eerste uitroep was:

„Charly!”

Dadelijk snelde deze toe.

Zij had haar oogen nog gesloten en ten gevolge van haar zwakte en verwonding kon zij slechts fluisterend spreken:

„Charly, zeg — zeg aan de mannen, dat hij — de ellendeling, hen bedriegen wil. — Ik, ik weet, dat uit zijn kamer een geheime weg door den schoorsteen naar — naar den kelder met een — touwladder —”

Raffles, die dadelijk achter den echtgenoot was aangesneld, liep direct terug naar de manschappen en riep:

„Bijlen — breekijzers! Pak welk werktuig ge vin-

den kunt en volg mij. De bandiet is in den kelder gevlucht."

Daarna snelde hij door de nog steeds rookende puinhoopen van het huis, door allen, behalve Charly, gevolgd.

De plaats, waar de schoorsteen had gestaan, was alleen te herkennen aan een zwart trechtersvormig diep gat, zooals door eene ontploffing wordt veroorzaakt.

Raffles' scherpzinnigheid zei hem direct, dat de misdadiger, nadat hij door den schoorsteen met een touwladder in den kelder was gevlucht, eenige vaten buskruit had aangestoken, die hij daar misschien al lang met een dergelijk doel had bewaard, om zodoende ieder spoor van zijn vlucht uit te wisschen.

En dit zou hem gelukt zijn, wanneer Melanie zijn geheim niet gekend en aan haar man verraden had.

Er werd koortsachtig gewerkt en het was een zware arbeid die uren duurde, om den door de ontploffing dichtgeworpen ingang naar den kelder vrij te maken.

Uit Coscob en Greenwich waren massa's menschen toegesnel.

Raffles verzocht den juist verschenen sherif, alle manschappen bijeen te roepen, opdat, wanneer het hun mocht gelukken den bandiet te pakken, de opgewonden menigte verhinderd zou worden hem te dooden.

Intusschen lag Charly geknield onder den notenboom en omhelsde zijn jonge stervende vrouw. De tranen rolden over zijn wangen, als hij haar aankeek.

Zij had zijn eene hand genomen en gaf zich blijkbaar moeite, nog iets tot hem te spreken. Hij bracht zijn oor heel dicht bij haar mond, die hem nog eenige laatste woorden wilden zeggen:

„Charly — het was een korte droom — doch mijn eenige geluk op aarde waart gij — —”

Nog eenige onverstaanbare woorden volgden — een zwakke zucht — en haar oogen sloten zich voor eeuwig.

Juist was er een dokter gekomen, doch hij vond slechts een doode.

Charly's smart was groot en langen tijd kon hij niet van de geliefde doode scheiden.

Raffles, wiens opdracht hem weinig tijd liet, drukte met een hartelijk vaarwel haar reeds koude kleine hand, omhelsde zijn vriend en snelde daarna weer weg, als een wilde jachthond, naar den vrijgemaakten kelder-ingang.

Nadat het lijk der jonge vrouw was weggehaald om op een baar te worden gelegd, maakte ook Charly aanstalten om Raffles behulpzaam te zijn bij het zoeken van den vervloekten misdadiger.

Het was een nauwe, diepe schacht waarin Raffles' reflexlantaarn haar stralen wierp.

Slechts één persoon kon erin afdalen, voor twee was de ruimte te klein.

„Breng touwen!” riep Raffles, waarna eenigen het gewenschte gingen halen.

Intusschen boog hij zich boven het zwarte gat en luisterde of hij ook geluid vernam.

Een zacht geruisch als van een onderaardsch stroompje drong tot hem door.

De schacht moest in een natuurlijke rotsholte eindigen, waaraan deze kust rijk was. Zij waren door de naar den Oceaan stroomende watertjes in de steenen uitgevreten.

Daar kwamen de touwen.

Raffles bond er een muursteen aan en liet het touw zakken.

Het duurde lang voordat de bodem bereikt was.

Opeens was het Raffles alsof hij een zacht hoesten vernam.

Dadelijk werd het hem duidelijk dat Patrik zich daar beneden bevond en ieder, die het waagde naar beneden te klimmen, zou dooden.

Hij overlegde wat hem te doen stond.

Hij liet een tweede touw om zijn lichaam binden opdat men hem zou kunnen optrekken als hem iets overkwam en klom naar beneden.

In ademlooze spanning stonden de achterblijvenden om de geheimzinnige opening, terwijl Charly Brand zich er boven bukte om op een teeken of roepen van zijn vriend te letten.

Daar zag hij in de diepte plotseling Raffles' lantaarn schijnen.

Duidelijk klonk diens stem:

„Kom naar beneden, boys! Hij is verdwenen, wij moeten hem achterna.”

Charly Brand, die nu weer geheel meeleeft, en verscheiden mannen gleden langs het touw omlaag.

Beneden bevonden zij zich in een ruim hol, dat bij het licht der lantaarn velerlei kleuren vertoonde.

Zoutkristallen hingen in grillige vormen aan den bovenwand en ook de zijwanden vertoonden zeldzame afbeeldingen in de steenen.

Raffles belichtte de rotsen en zocht naar een uitgang.

Doch hoe vlijtig hij ook zocht, er was niets te vinden.

Het hol leek wel een onoplosbaar geheim. Alleen in een der hoeken bemerkte hij de overblijfselen van een legerstede van mos.

Waarschijnlijk waren de vroegere bezitters der boer-

derij bij invallen der Indianen in deze veilige schuilplaats gevlucht.

Aan den rechterkant echter bevond zich een onderaardsche snelvlietende beek.

De spleet, waaruit zij kwam, was zoo smal, dat er nauwelijks een kind door zou kunnen.

Doch zij stroomde weg door een trechtervormig groot gat, waarin het water met groot geweld wegbruiste.

Met aandacht keek Raffles er naar. Charly stond dicht bij hem.

Eindelijk zei de Lord:

„Charly, ik zal in dat gat springen. De schurk kan alleen hierdoor ontkomen zijn.”

„En ligt met zijn beenderen al in de hel, dierbare Lord,” antwoordde Charly. „Die waterval is uitstekend ingericht voor zelfmoord.”

„Je vergist je, Charly. Dat ding ziet er gevaarlijker uit dan het is. Ik wed, dat je aan het andere eind heel genoeglijk kunt wandelen. Ik moet het wagen!

Neem jij het horloge en de anderen het touw. Ben ik na een minuut niet in staat jullie door trekken aan het touw een teeken te geven, dan trekt ge mij terug.

Ik geloof, dat ik nog geen halve minuut zonder lucht onder water zal zijn. Dus, opgepast! Ik moet vandaag mijn bad ook nog inhalen. Neemt het touw, mannen. Ziezoo! — Klaar! — Good bye!”

Voordat iemand het kon verhinderen was hij in het gat gesprongen en dadelijk verdwenen. De stroom voerde hem snel mee. De achterblijvenden rilden van angst.

De seconden, die Charly halffluid van het horloge aflas, schenen hun eeuwigheden.

Hij had tot vijftien geteld, toen de mannen duidelijk driemaal aan het touw voelden trekken.

Langzaam trokken ze het terug en bevonden, dat Raffles zich had losgemaakt. Hij had er een steen met een velletje papier uit zijn notitieboekje voor in de plaats gedaan.

Charly nam het doorweekte papier er voorzichtig af en las de door het water half verbleekte letters:

„Boys! Drie meter glijden! — Je wordt nauwelijks nat. — Hier groote holen. — Haast u!”

Zonder zich te bedenken, was Charly de eerste, die in het gat sprong. Een oogenblik spoot het water hem om de ooren en werd hij bliksemsnel vooruitgetrokken, daarop zag hij plotseling het licht van Raffles' elektrische lantaarn, hij voelde grond onder zijn voeten

en de watermassa wierp hem bijna, zonder dat hij het kon verhinderen, op den vasten bodem.

Hij viel op de knieën, maar snel verhief hij zich weer en nu stond hij naast Raffles, die hem helpend de hand reikte.

Het water stroomde naast hen verder in een smalle rotsspleet.

Nu volgden de anderen en toen de laatste bij hen was gekomen, gaf Raffles bevel, hem te volgen.

Er was nu een spoor voorhanden.

Op den bodem konden zij de natte afdrukken der laarzen van den vervolgte nog duidelijk onderscheiden.

Lord Lister, die den bodem met zijn lantaarn belichtte en de sporen volgde, sprak tot Charly, die achter hem liep:

„Het zijn meer schurken, mijn jongen. Ik heb vier verschillende afdrukken. Wij zijn met ons zessen. Dat kan een heet gevecht worden.

Houdt de revolvers gereed.

In het donker voor ons in de geheime schuilplaatsen kunnen ze mij als een weerlooze musch doodschieten.

Let op! Hier komen wij bij een ladder. De duivel moge weten, waar deze jachtpartij ons nog zal brengen!”

Zij waren uit het hol en een soort trap van ruwe boomstammen voerde naar een wand in de hoogte naar een uitgang.

Raffles klauterde het eerst naar boven.

Nauwelijks was hij boven aangekomen, of hij riep zachtjes terug:

„Charly, blusch de lamp uit. Gij moet in het donker naar boven komen.

Er zijn drie en twintig sporten. Doe het zoo zachtjes mogelijk.”

Onmiddellijk klapte Charly Brand de elektrische lantaarn dicht en klom, gevolgd door de anderen, de treden op.

Op eenigen afstand van de plaats, waar zij zich bevonden, vertoonde zich aan hun blikken een zeldzaam, gruwelijk schouwspel, als een stuk van de hel, zooals Dante die beschrijft.

Het hol verwijdde zich hier tot een gewelfde ruimte.

Van boven kwam het daglicht door een smalle spleet.

Op den buik liggend, plat op den bodem gedrukt, zagen zij een tooneel, zooals dat slechts door godsdienstwaanzin geschapen kan worden.

Midden in de hallvormige grot bevond zich het

gröote steenen beeld van een oud-Indischen afgod.

Een afschuwelijk, duivelsch leelijk afgodsbeeld, welks muil wijd geopend was en in plaats van tanden twee rijen dolkachtige gouden messen bevatte.

Op het hoofd en op de borst schitterden twee gouden zonneshijven.

Daarvoor was een platvorm gebouwd als een altaar en daarop een stralende zon, bestaande uit blinkende zwaarden, aangebracht.

Voor het standbeeld echter stond Patrik.

Hij had een soort priestergewaad om zijn benedenlichaam geslagen — een wit kleed met gouden zonnen bestikt.

Het bovenlichaam had hij beschilderd. Zijn gelaat was nu baardeloos. Op de bloote borst droeg hij een gouden zon, die aan een ketting om zijn hals hing.

Aan zijn armen rammelden een groot aantal zware armbanden.

In zijn rechterhand hield hij een gouden bijl vast.

Voor hem brandde in een koperen schaal harsachtige wierook, waaraan hij door het inwerpen van gekleurd poeder verschillende kleuren gaf.

Op den grond voor het altaar lagen met het gelaat naar den grond vijf van zijne aanhangers.

Raffles herkende hen als de bedienden van het huis. Onder het neuriën van een eentonige melodie sloegen zij zich met geesels op hun rug.

Nu maakte Patrik een handbeweging.

Onmiddellijk hurkten zij op hun heupen, legden de geesels neer en luisterden.

Patrik ging tegenover den steenen afgod staan, hief de handen op en sprak met zijn vreemde, zangerige stem:

„Luister naar mij, den laatsten afstammeling van de zonnemacht!

De blanke zonen van den duivel vervolgen mij. Zij willen u uwe slachtoffers ontrukken. Zij willen dat gij hun bloed niet meer zult drinken. Toon, dat gij machtiger zijt dan zij. Open uw mond en vernietig hen.”

Bezwerend stond hij voor het afgodsbeeld en, als wilde deze hem inderdaad te hulp komen, zoo liet zich plotseling een dof gerommel hooren.

Met gillend, jubelend geschreeuw sprongen de neerhurkten op, grepen elkaar bij de handen en dansten om het altaar.

De priester van den zonnegod sprak nu tot zijn volgelingen:

„Gij hoort, hoe hij uit zijn diep gelegen paleis tot u sprak.

Versaagt niet en weest niet bang.

Hij wacht ons als belooning voor onze trouwe diensten in het rijk der eeuwig schijnende zon. En hij wil, dat wij hem een nieuw offer zullen brengen.

Hij zegt mij, dat hij de vrouw van Jozua verwacht, omdat zij in den laatsten tijd niet vol trouwe waakzaamheid voor hem en ons heeft gehandeld.”

Kermend wierp de negerin zich ter aarde.

Met luide stem schreeuwde Patrik tot haar:

„Waarom volgde je mijn bevel niet op en deed het poeder, dat ik je gaf, voordat de zoon der blanken kwam, in het eten?

Als je gehoorzaam was geweest, dan zouden zij geen macht over ons gekregen hebben.

Neemt haar op, de God der zon wacht op zijn offer, hij heeft haar rood bloed noodig, opdat hij ons kan beschermen!”

Dit oogenblik had Raffles afgewacht om te handelen.

„Wanzinnig fanatisme!” fluisterde hij, „levend zullen wij hem niet in handen krijgen. Neemt uw revolvers op en zoodra ik beveel „vuur!” moet gij naar beneden schieten.

Patrik neem ik voor mijn rekening. — Geef acht!”

Zwijgend volgden de mannen zijn bevelen op, terwijl de negerin zich luid schreeuwend tegen haar aanvallers verdedigde, die haar achter het altaar wilden sleepen.

(Zie het titelblad.)

Waarschijnlijk bevond zich daar de moordplaats. —

Zacht gaf Raffles nu bevel om te schieten en een oogenblik later klonken de kreten van woede en pijn der getroffenen.

Patrik keek met een luiden kreet van schrik in de richting, vanwaar zoo onverwacht de schoten kwamen.

Het kratesachtige schepsel was naar hem toegesprongen en zocht hulp en bescherming bij den priester.

Hij stiet den wanstaltigen man terug, wendde zich naar het altaar en was het volgende oogenblik onzichtbaar, alsof de aarde hem verzwolgen had.

Een oogenblik heerschte diepe stilte, die onderbroken werd door een hoonend gelach. De vervolgenden waren allen achter het altaar verdwenen, alleen de mismaakte bleef bovenop het altaar zitten en gilte nu op afschuwelijken toon door de ruimte.

„Vooruit boys!” riep Raffles en snelde het eerst naar het altaar.

Haastig sprongen zij voorwaarts.

Even voordat zij het bereikten, klonk een ontzettende gil, als van een mensch in doodsangst.

Een dof gerommel werd vernomen, daarna nog een bijna onmenselijke kreet, doch zwak en als op grooten afstand.

Raffles en zijn mannen waren een oogenblik blijven staan.

Nu spelde hij opnieuw voorwaarts en bereikte den achterkant van het offeraltaar.

Doodelijk verschrikt bleef hij staan.

Hij stond aan den rand van een stijl naar beneden gaande kloof, die zich tusschen het afgodsbeeld en het altaar bevond, tien meter lang en twee meter breed was.

Spitse rotspunten staken uit de wanden en gaven de kloof den indruk van een roofdiermuil, vol scherpe tanden.

Aan die punten hingen flarden van kleeren en afgescheurde ledematen. Daarin waren de fanatieke menschen gesprongen om aan hun vervolgers te ontkomen.

Het licht bereikte niet den bodem van deze geweldige diepte. Wel vernam het oor een geluid van water.

Raffles luisterde met inspanning of hij geen menschelijk geluid uit deze helsche opening vernam. Hij zou zich zonder aarzelen aan touwen naar beneden hebben laten zakken, maar niets werd vernomen. Alleen een geluid als van het klotsend water werd vernomen.

Nu werd hem ook het eerder gehoorde donderende geluid duidelijk.

Het water in de kloof werd geregeld door eb en vloed van den Oceaan en in deze geheimzinnige, onnaspeurbare diepte waren de ongelukkigen voor eeuwig verdwenen.

Hij verwijderde zich van de kloof en sprak:

„De jacht is afgelopen, vrienden. De aardsche gerechtigheid heeft haar taak vervuld.”

Zwijgend stonden de mannen rondom den afgrond en weer sprak Raffles:

„Die dweepers leerden ons een harde waarheid: even donker als deze kloof is voor ons allen de weg naar het eeuwige licht. Maar God alleen heeft over ons

te beschikken en fanatieke zelfmoordenaars mogen wij nimmer worden!”

Als een faun grijsde hun het afschuwelijke afgodsbeeld aan.

Welke vreeselijke gebeurtenissen hadden zijn strakke, glinsterende oogen hier reeds aanschouwd?

Hier waren dus de vermiste slachtoffers van de zonnevereeders gebleven!

En ook het raadselachtige „hoe” van hun verdwijnen werd bij het verder onderzoek van het hol opgelost.

Van hier leidde een gang tot dicht bij den weg naar het hol en had daar een door dicht struikgewas verborgen, nauwelijks merkbaren uitgang.

Met lasso's, die Raffles vond en waarmee hij den woest om zich heen slaanden mismaakte vast bond, om hem naar een krankzinnigengesticht te brengen, hadden zij uit hun schuilplaats de ongelukkige slachtoffers aan de rugzijde gevangen en in het hol gesleept, welks rotswanden iederen kreet, iedere jammerklacht verstikten..

Het was bijna avond geworden, toen Raffles met zijn gezelschap uit de diepte terugkwam, en zijn verschijning werd met jubelkreten en belangstelling begroet.

In grooten angst had men verkeerd over het lange wegblijven.

Doodmoe schaaften allen zich nu om een houtvuur en versterkten zich met de aangeboden spijzen.

Daarna vertelde Raffles aan den verbaasden sherif en zijn omstanders van de duistere raadselen onder hun voeten, van een onderaardschen tempel, een sprookjesachtigen priester en de zeldzame secte der zonzanaanbidders.

En hij eindigde zijn verhaal met de woorden:

„Vreemd en ondoorgrondelijk leek ons hun doen, geheimzinnig en zonderling — —

Doch gaat het ons menschen soms ook niet als deze fanatieken?

Want terwijl zij diep in het binnenste der aarde in duisternis rondwaarden, voelden zij slechts dit ééne verlangen:

Op naar de zon — naar het licht!”

Is tatoeëren een bewijs van degeneratie?

Lombroso beweerde, dat de gewoonte om te tatoeëren bij misdadigers vaker voorkomt dan bij de rest van het mensdom.

Hij maakte daaruit de gevolgtrekking dat daardoor degeneratie plaats vond, een instinctief terugkeeren tot de gewoonten der wilde volksstammen, tot een minder gevoelig worden der huid. In de verschillende op het lichaam aangebrachte teekeningen zag hij overal: onverholen zinnelijkheid, teugellooze wraakzucht of het streven om door symbolische voorstellingen uiting te geven aan innerlijke gevoelens.

Het meest in zwang is de zede om zich te tatoeëren — d. w. z. het op het lichaam aanbrengen van bepaalde teekeningen door kleine steekjes in de huid met verf in te wrijven — zeer zeker bij zeelieden en daarna bij soldaten.

Het zijn juist deze lieden, die niet veel stof tot discours hebben en vaak gedwongen zijn, dicht bij elkaar te leven zonder voldoende bezigheid en afwisseling.

Deze jonge mensen, die zeer gevoelig zijn voor indrukken van het oogenblik, teekenen als uiting van hun beroepsvaardigheid op borst en armen wapens, soldaten, vorsten.

En dan zijn het in de eerste plaats de ijdel en die met een rijke phantasie, welke er het gauwst toe overgaan, terwijl de dommen onder hen het daarop zonder nadenken na-apeen.

Dan volgen naar het aantal de getatoeëerde misdadigers.

Doch niet de ergste en gevaarlijkste misdadigers tatoeëren zich in het bijzonder, doch wel de vagabon-

den en het gepeupel, dat, te lui om te werken, in stad en land ronddoelt.

Het zijn die mensen, welke niet weten, hoe ze hun tijd zullen dooden en die de pijn van het tatoeëren naar verhouding het minst voelen, omdat hun huid door storm, koude en hitte gehard en ongevoelig is.

Meestal ligt aan die teekeningen ook nog een bepaalde bedoeling ten grondslag: de doodskop moet den drager den schijn geven, alsof hij bij de zwarte huzaren had gediend; de leeuw moet den dierentemmer voorstellen.

De best uitgevoerde beroepswapens vindt men bij lieden, die dat beroep volstrekt niet grondig kennen, doch zich in hun liederlijkheid slechts den schijn hebben gegeven, erg braaf en netjes te zijn.

Aan den anderen kant is het voor de jeugd der groote steden het hoogste ideaal te genieten van het circus met zijn atleten en balletdanseressen.

Dit houdt verband met de sedert eenigen tijd bij alle standen in zwang gekomen sport.

Vandaar als tatoeëeringsmotief de vele halters, atleten, acrobaten en danseressen.

Eenige jaren geleden was het bij de Londensche wereld mode, de armen te laten tatoeëren en ze te laten voorzien met allerlei sportvoorstellingen of wel het portret van zijn aangebedene.

Deze mode is, zooals alle modes, in Engeland spoewer verdwenen, doch door de vroolijke Roemeniërs opnieuw ingevoerd; misschien maakt ze nog een rondreis door het geheel continent.

Ook hierbij gaat het natuurlijk niet om eene (volgens Lombroso) plotselinge degeneratie, een terugkeer tot de gewoonten der wilde volken, doch ook hier weer spelen dezelfde beide factoren de hoofdrol:

10. tengevolge van de moderne meestal overdre-

ven sport, het dwepen met sportsymbolen en sporthelden;

20. de overvloed aan leegen tijd, welke die kringen kenteekent en het gebrek aan belangstelling in het geestelijk leven.

Titel van het volgend nummer:

De zwaarste dienst.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,
voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

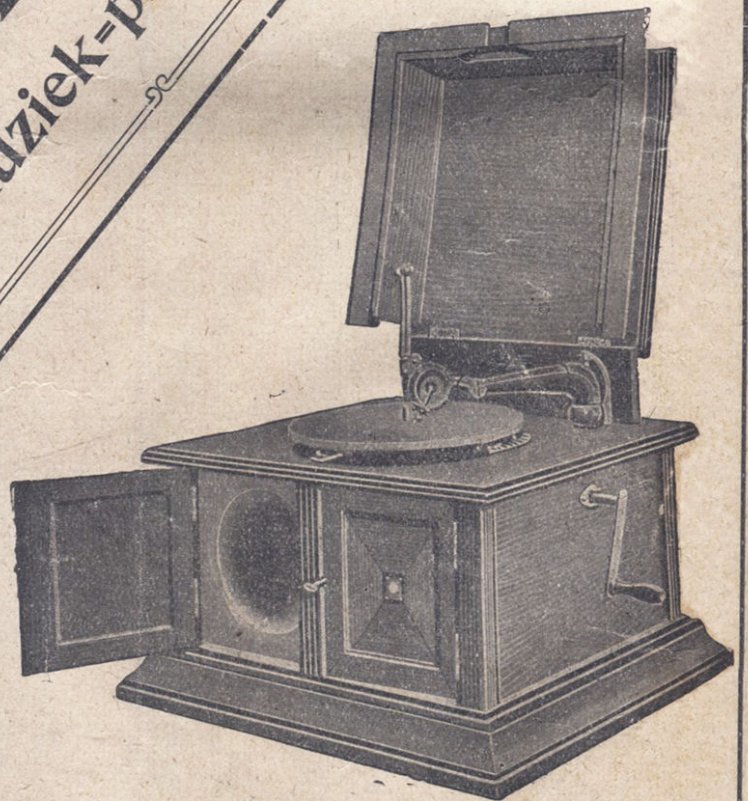
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor Gramophones
en Records

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang
brengen
Vreugde in uw Huis

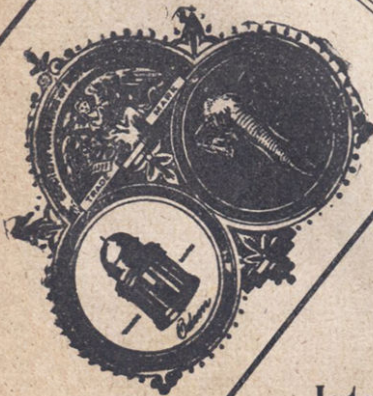

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij bélaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspektieur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.